

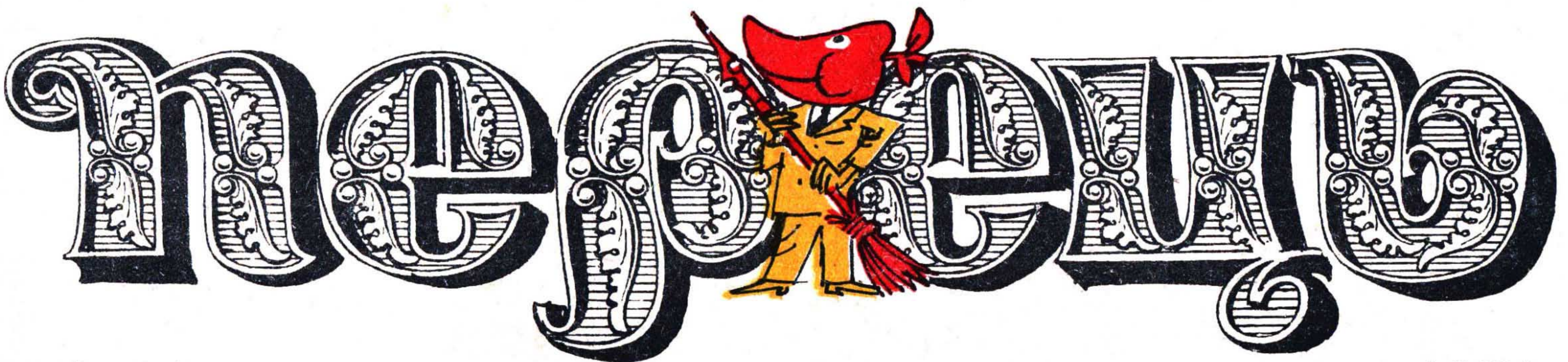
ВИПАДОК У ЗАНЕДБАЙЛІВСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

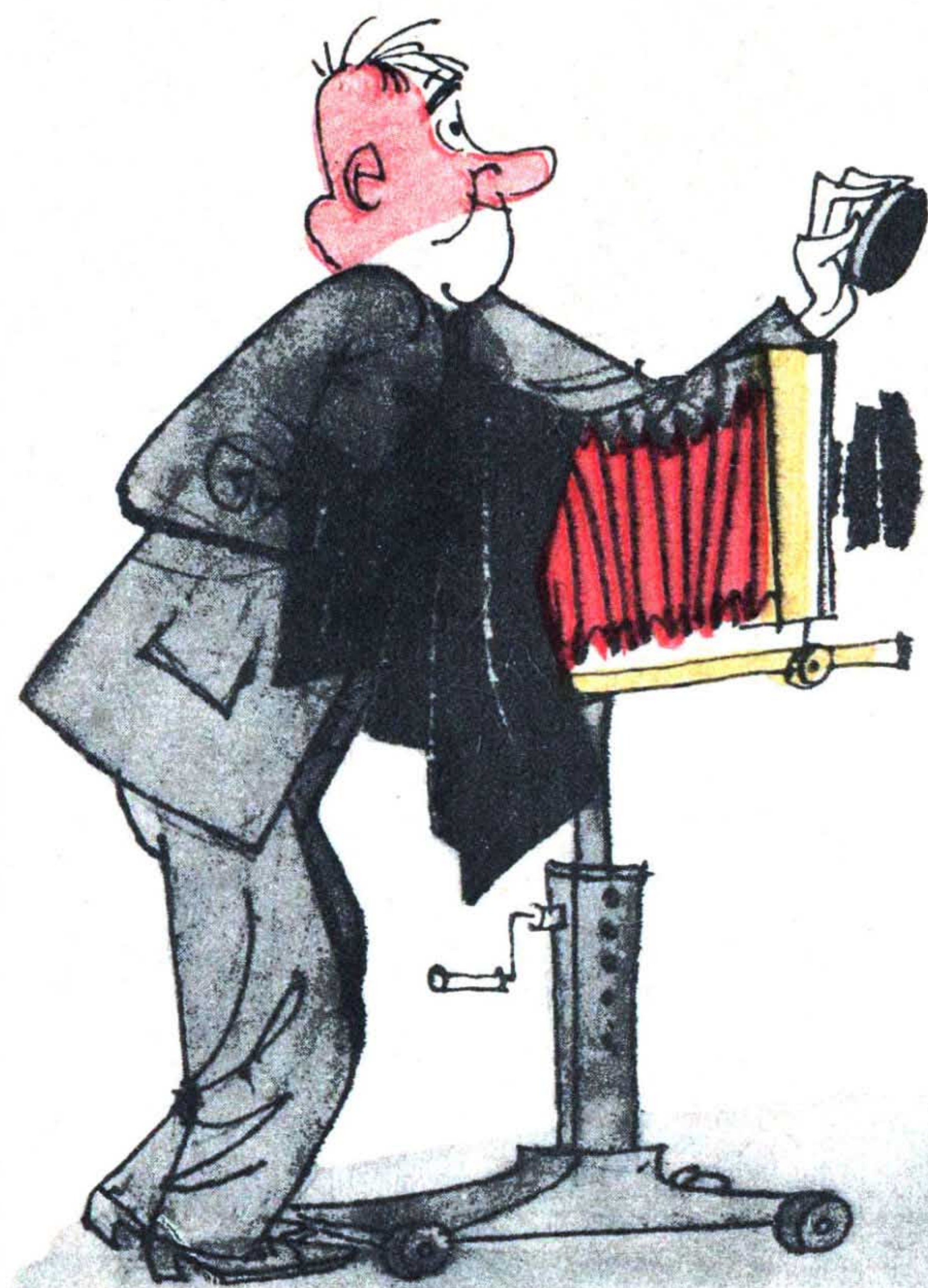
Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

У колгоспі імені 1 Травня Коростишівського району Житомирської області (голова правління В. О. Кудрицький) не забезпечили твариницькі ферми кормами на зиму. Тачечки догосподарювалися і в колгоспах ім. Ілліча Шполянського району Черкаської області (голова правління Є. А. Горохівський) та ім. Котовського Жидачівського району Львівської області (голова правління Р. І. Пиріг).

— От скотина замурзана, такі високі зобов'язання по кормах зжерла!

Без слів.

І сміх, і гріх

«Якщо вже ви не хочете відмовитися від небезпечної звички виходити вечорами на свіже повітря, користуйтеся, принаймні, нашою «Міріам лайф сейфгарді»

(Американська реклама жіночих і чоловічих капелюхів під такою назвою з спеціальною пластиною прокладкою, яка захищає від добрячого удару по голові).

«Сльозоточивий газ — гуманний і законний засіб ведення війни, і від нього США не повинні відмовлятися».

(Уоррен Наттер, помічник міністра оборони США).

«Найбільші расисти — це ті жителі південних країн, які не бажають одружуватися з своїми співвітчизницями. Їх расизм загрожує нашому існуванню. Через 50-100 років фактично не залишиться чистокровних німців».

(Із неофашистської листівки, випущеної в ФРН з нагоди «Дня іноземного робітника»).

«Якщо не можеш кого-небудь побити, вступай із ним у пай».

(Популярна на Уолл-стріті приказка).

«Сатана тремтить від жаху, коли бачить, як дешево у нас можна купити святу біблію. Поспішайте скористатися нашою легковажністю!»

(Об'ява у вітрині однієї чинагської книгарні).

«Ваше підприємство має справляти солідне враження. Якщо ви володієте птахофермою, на якій ваша дружина вирощує 100 курок, не розголошуйте цього. Вважайте курей працівниками, і в листах до ваших клієнтів пишіть: «100 службовців нашої фірми завжди до ваших послуг».

(З «Порад діловим людям», опублікованих Люксембурзьким комітетом підтримки дрібних підприємців).

«Відомий актор, відомий тим, що голодує уже чотири роки, терміново шукає місце шеф-кухаря».

(Об'ява в одній із газет м. Глазго).

«Бережися підступів сатани! Якщо на педаль газу натискає своєю ногою сатана, земна дорога може дуже швидко привести на небеса. Дотримуйся правил руху, і ти будеш у згоді з небом і всевишнім».

(З ватиканської настанови шоферам-католикам).

НА ГРАНІ ФАНТАСТИКИ

Небувало високої якості роботи домоглися ремонтники Трєпівського відділення «Сільгосптехніки» (Знам'янський район Кіровоградської області): дизель-мотор підйомного крана, відремонтований ними, безперерійно працював протягом 37 хвилин і лише після того почав викидати мастило через пошматовані прокладки.

Спіраючись на вже здобуті досягнення, Трєпівське відділення «Сільгосптехніки» тепер переходить до ремонту вічних двигунів з гарантією їх безперерійної роботи протягом цілої години.

ГРИМ З ЯСНОГО НЕБА

ТРОСТЯНЕЦЬ Вінницької області. (Кор. ТАП). Вечір був, сяяли зорі, бралося на мороз, коли раптом над Тростянцем блиснуло і загриміло.

У роздумах про це загадкове явище природи мешканці райцентру провели безсонну ніч.

Тільки вранці вони довідалися, що то стукнулися лобами директор Тростянецької РЕС т. Любин і начальник Тростянецької енергодільниці т. Микуша, зіткнувшись на вулиці Богдана Хмельницького, де електрораптовки горять тільки в чверть нормальної напруги.

НАДІЙНЕ МАРИНУВАННЯ

ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Надійний метод маринування впроваджено у практику працівниками місцевого відділку комплексного проектування інституту «Укрсільгосп-проект».

Зокрема, тут успішно маринують виготовлення документації на будівництво складу мінеральних добрив, якої жде — не діждеться радгосп ім. 50-річчя Великого Жовтня Талалаївського району.

Визначені угодою терміни і об'єкти самих проєктантів на процес маринування не впливають.

410 КІЛОМЕТРІВ — БЕЗ МОТОРА

с. ГЕЛЬМ'ЯЗІВЕ Черкаської обл. (Кор. ТАП). Новий рекорд в історію автоспорту вписали працівники місцевого міжколгоспбуду — двічі подолали вантажною машиною відстань від Гельм'язів до Артемівки (на Полтавщині) і назад. В загальному це становить 410 кілометрів.

Цікаво те, що не тільки в Артемівку, а й звідти вони обидва рази їхали без мотора ЗІЛ-120, зданого ще в серпні минулого року у ремонт на Артемівський авторемонтний завод.

Гельм'язівці сподіваються поліпшити свій рекорд, зробивши втретє такий же автопробіг і для цього у них є серйозні підстави — авторемонтники не раз уже обіцяли (навіть телеграфом!) відремонтувати мотор, встановлювали строки, а далі хоч би — хни!

САМА ТОБІ МОРОКА...

Швидка медична допомога — це машина.

Годилося б, правда, сказати, що «швидка», — це, насамперед, люди. Скромні, чуйні. Ті, що не сплять ночами. Яких ми шануємо, перед якими схилиємось. Ті, що...

Але повернемося до техніки. Бо люди в білих халатах не гасяють по місту пішки. Вони поспішають до своїх пацієнтів «УАЗами», «Волгами», «Москвичами».

Тому, коли лікарі їдуть до нас на виклик трохи довше, ніж мали б їхати (як іноді трапляється), ми зустрічаємо їх в'дливим запитанням:

— Ви, часом, не волами їхали?

Щоб дошкулити. Нехай пам'ятають, що «швидка» і їздити повинна швидко.

Ось тільки... Але пацієнтові це не цікаво: різні там хвостовики, якісь гаєчки і гвинтики — все те, без чого жодна машина, будь вона тричі «швидкою допомогою», не рушить з місця. Хіба що її з гори попхнути. Але знову ж морока: а як її потім на гору випхати?

Ні, без отих, не цікавих для пацієнта, залізочок, що іменуються запчастинами, видно-таки, не обійтись. Заковка лишень у тім, де їх дістати. Будь-що. За всяку ціну. Хворі не повинні чекати.

...Коли б головні лікарі не були всі до одного атеїстами, їхні ранкові молитви починалися б так:

— Господи, пошли нам задній міст! А як можна, то ще й підфарників з два...

І лише після цього, благословивши, як на ратне діло,

вони посилали б своїх гінців у «Сільгосптехніку» «вибивати» бобіни, «виривати» мости, «проштовхувати» заявки. Тобто робити все те, що означає: дістати, якщо вдасться. Бо частіше таки не вдається. «Нема в продажу...» «Було, та скінчилось...» «Є квас, та не для вас...» «Колись буде...» І т. п. А потім — черга, ліміти.

Морока. Не те, що на товчку. Ніяких тобі формальностей, ніякого дефіциту. Бери, що хочеш. Аби твої гроші. В прямому розумінні — твої. Бо купівля краденого, розумієте, кошторисом не передбачається. Значить, і тут не розженешся.

Проте є ще один спосіб добути що завгодно. «Ви нам, ми — вам» називається. З причин відсутності обмінних фондів лікарям не зовсім підходить. Марна справа міняти стетоскоп на карбюратор. Нічого не вийде.

Але є у медичних працівників інші можливості. Дипломатичні. Особливо популярні у сільських лікарів. Треба лише знати, в кого що є. Відомо, скажімо, стало, що в сусідньому колгоспі отримали коробку передач. Швидше туди.

Заходьте до голови, привітайтеся. За горло відразу його не беріть — відмовить. Здоров'ям спочатку поцікавтеся:

— Як себе почуваете? Живіт не болить? В серці не коле?

— Ні, — відразу насторожитьесь голова. — А що таке?

— Та вигляд у вас не дуже...

А в нас, як на те, у «Москвичі» саме коробка передач тріснула. То ми турбуємось, чим

вас до лікарні везти, як вас, не дай боже, схопить...

А голова подумав-подумає, прикине, до чого йдеться, і скаже:

— Не схопить!..

Ось так. Одне слово, куди не кинь — морока. І якби тільки морока. Поморочився — та й дістав. А то ж, як бачимо, ні.

Не дивно тому, що в Ровенській області, наприклад, через відсутність запчастин весь санітарний транспорт простояє тридцять-сорок відсотків робочого часу. Себто, 4—5 місяців на рік. Так само і на Львівщині. З тією різницею, що тут сутужно з гумою і пальним.

Це в містах. А в дільничних лікарнях, буває, машини взагалі роками стоять. Іржавіють, розвалюються. Як в Бабинській лікарні Гоцанського району на Ровенщині або в Бишківській лікарні Нестерівського району, що біля Львова.

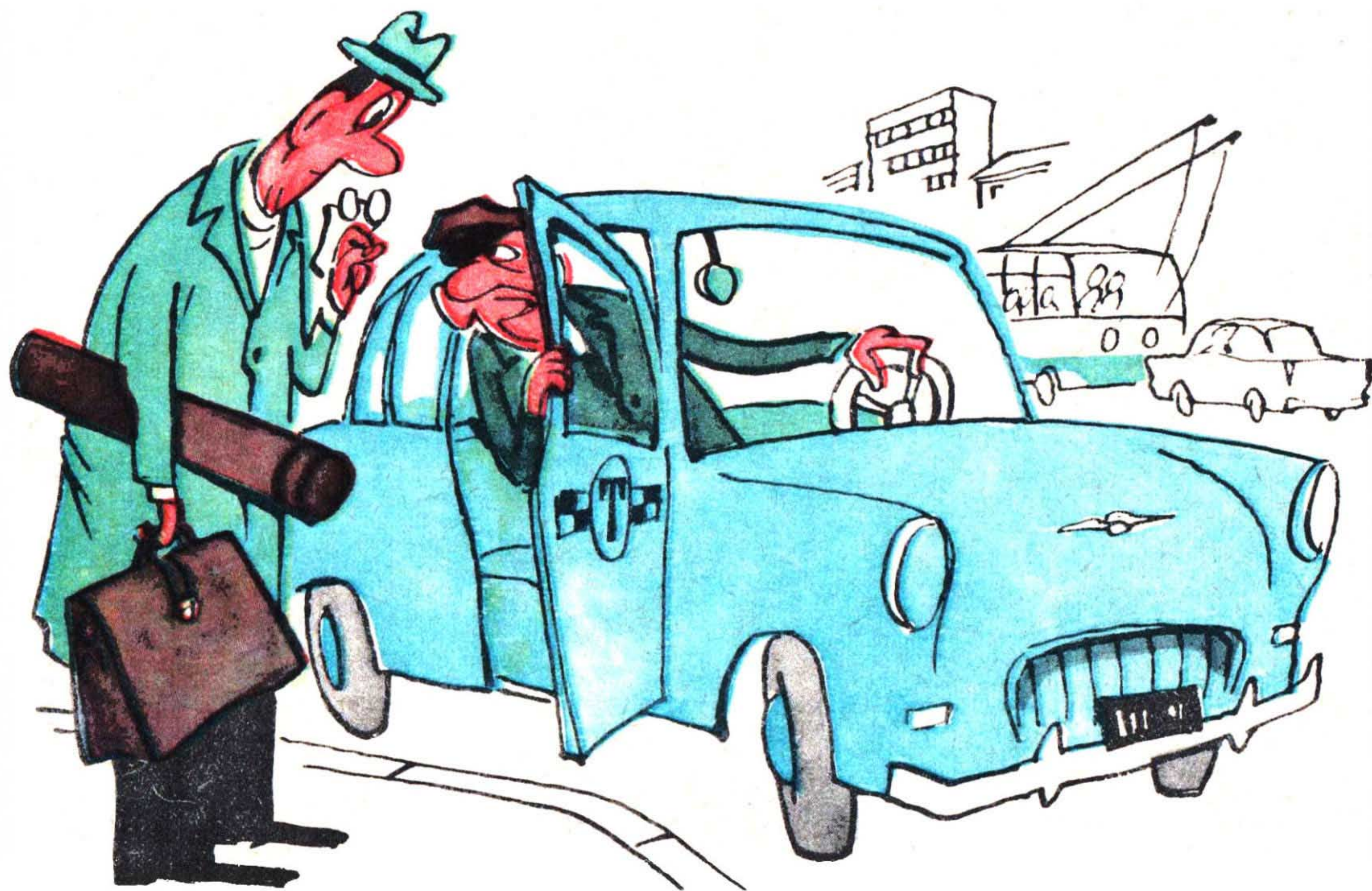
Не краще і в інших областях.

Ні, якщо вічний двигун і буде колись винайдений, то це, безумовно, зроблять лікарі. Муситимуть. Коли, звичайно, проблема запчастин не вирішиться раніше якимось іншим чином. Не буде створено, скажімо, спеціальних автобаз чи майстерень для санітарних машин.

Або знайдеться ще якийсь вихід. Але обов'язково такий, що врятує карети швидкої допомоги від простоїв, хворих — від чекання, а лікарів — од зайвої мороки. Нехай вони краще роблять своє діло. Те, якого їх навчили.

В. КОВАЛЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мені аж соромно за вас — ніби культурна людина, а здачу вимагаєте...

— Як вам пощастило зберегти такий бадьорий вигляд?
— Завдяки ліфту, синку.

МУДРЕ КРІСЛО

Коли сидів на керівному кріслі,
Народжувались геніальні мислі.
Всі слухали,
Казали тільки — «так...»
А заперечень не було й ознак.

Коли життя зіпнуло з того крісла,
Зробилась в нього міна кисла-кисла.
Що б не сказав —
Усе не так, не так.
Чи люди дивні?
А чи він дивак?!

«Яка ж причина?» —
Серце болем стисло.
Не він, виходить, мудрим був...
А крісло.

ДІАЛОГ

— Алло!.. Це хто?..
— Іван Буряк..
— Я зараз зайнятий по вуха...
Ви краще завтра... —
Трубку — бряк... —
Набридливий, неначе муха...

— Алло!.. Це хто?..
— Іван Будяк..
— Я зараз, зараз в цю хвилину...
Машина — жик.
Дверцята — дзвяк.

Я зустрічав таку людину.

Олександр БОГАЧУК.

м. Луцьк.

Новосілля **БЕЗ** МУЗИКИ

Яка це приємна річ — новосілля! Радісна, щаслива подія. Походжаючи по новій квартирі, господар почуває себе так, ніби заново народився. І подумки дякує будівельникам.

Ті, хто оселився у багатоповерхових будинках міста Генічеська, на вулицях Воровського, Суворова та інших, теж не раз згадували будівельників. Трест «Генічеськсібуд» подбав про те, щоб новосели не нудьгували. І справді, ось уже три-чотири роки майже в кожній квартирі щасливці змушені щось затирати, прив'язувати, затуляти, аби не капало та не розвалювалось.

А от Миколі Павловичу Попиченку не довелося цим займатися. Йому й квартиру будували не так, як іншим. Коли маляри помили руки, протерли одеколоном ключі й вручили Попиченковій дружині Зої Михайлівні, та навіть не зраділа.

— Оце така підлога? Переробити на паркет! Оце такі стіни? Перекласти! Перефарбувати! Пере...! Пере...!

І знову закипіла робота. Скажете, казка? Повірите, якщо дізнаєтесь, що Микола Павлович не хто інший, як керуючий трестом «Генічеськсібуд». Жив він у гарному котеджі на два поверхи біля моря. Але що то було за життя! Котедж стоїть поряд із багатоквартирним будинком, де живуть підлеглі працівники. Новий же — у тихому райському куточку, відгороджений від заздрісних людських очей.

Кошторисна вартість обох двоповерхових котеджів однакова — сорок одна тисяча карбованців. Тільки й того, що на задоволення примх Зої Михайлівни витратили якусь там дешицу. Певно, цеглу в будинку клали якось по-особливому, та ще оті «пере...» — і вийшло поза кошторисом понад одинадцять тисяч карбованців. Дріб'язок. Шість тисяч карбованців витрачено на благоустрій садиби, яку можна перестрибнути без розгону. Гараж, геть оздоблений кахлем, два надвірні туалети та інші дрібниці обійшлись іще в п'ять тисяч, а загалом перевитрачено близько 32 тисяч карбованців.

І тут — найдивовижніша частина нашої історії. З травня минуло-

го до квітня нинішнього року котедж фактично пустував. А в останній день квітня тишком-нишком, без відома міськради, без ордеру поселився тут Микола Павлович із дружиною.

Дивувались генічани: як це сталося? То Зоя Михайлівна ходила королевою, тупала ніжкою на будівельників, спонукаючи їх прискороити оздоблення золотого гніздечка, а то — рік витримки!

Виявляється, були непередбачені ускладнення. Коли Микола Павлович минулого року розставив оркестри од провулка Суворова до проспекту Миру, щоб урочисто здійснити переїзд, робітники тресту несподівано вистелили дорогу не килимами, а скаргами. Чого це, мовляв, віддавати золоте гніздечко Попиченкам? Тільки тому, що у них надмірний апетит? Треба віддати будинок під дитячий заклад. Тим паче — немало дітей ще не влаштовано у дитсадки.

Керівники району знали про будівництво котеджу, але вважали нетактовним сковувати ініціативу керуючого. Проте новосілля тимчасово відмінили. Правда, й дитячого садка на 130 квадратних метрах житлоплощі не відкрили. Мовляв, діткам важко підніматися на другий поверх. А от для приїжджих це будиночок у самий раз. Залишімо його для приїжджих.

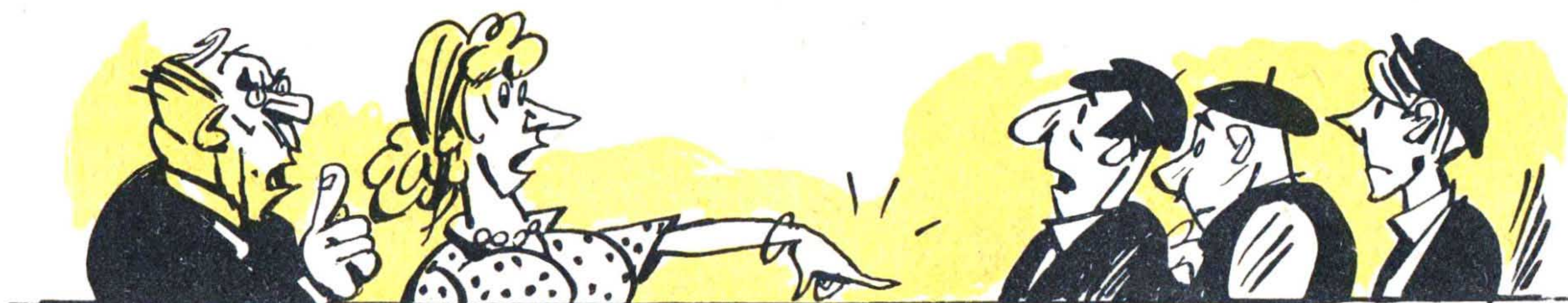
Генічани подумали: тут якась хитрість. У місті збудували готель на 100 місць, трест має 105 місць у пансіонаті біля моря, 400 місць у гуртожитку. Здається, не мало.

І вірно подумали. Зачекавши рік, Микола Павлович вирішив: усі старі скарги здано в архів, можна діяти! Тим більше, що й рік тому його дії не були належно оцінені. І хай-но тепер хто закине про негідність його вчинку, — Попиченко бадьоро тиче пальцем у небо:

— Там погоджено!
Та невже?

О. ФОМІН.

м. Генічеськ Херсонської області.

ЧУЙНИЙ ЗАВ

Він, правда, лупить кулаком,
В розмові — «тисне на педалі»,
До біса посила завком,
А вас самих, звичайно, далі.

Зате як стане кепсько вам —
Не помрете ви коло столу,
Бо тут же особисто сам
Він дасть вам пригорщ валідолу!

РИБА

Хлопці грали у козла
В теплий ранок ранній.
Раптом баба підійшла.
— Хто ж, — пита, — останній?

Тут зчинився шум і гам.
Стали всі сміятись:
— Та хіба під силу вам
З молоддю змагатись?

— Що ви, боже сохрани! —
Баба гнівно глипа.—
Я — купити свіжини:
Хтось горлав тут: «Риба!»

НА БАЗАРІ

Базар вирує. Все тут є —
Миски, труси, обценьки, чоботи.
А дід корову продає:
Надумав він позбутись клопоту.

Стоїть, а на очах — сльоза:
Жаль розлучатись з худобиною.
Аж гульк: — Почому ж ця коза? —
У себе чусь він за спиною.

Оглянувся — стовбичить щось:
Червона пика, чуб до хлястика,
Та ще й од сміху залилось —
Аж гучно щелепами ляскає.

— Коза?! — старого гнів трясє.
Замовк, очима люто водячи.—
Та це ж... породистий осел!
Як не впізнав ти свого родича?

ЧОРНА ЗАЗДРИСТЬ

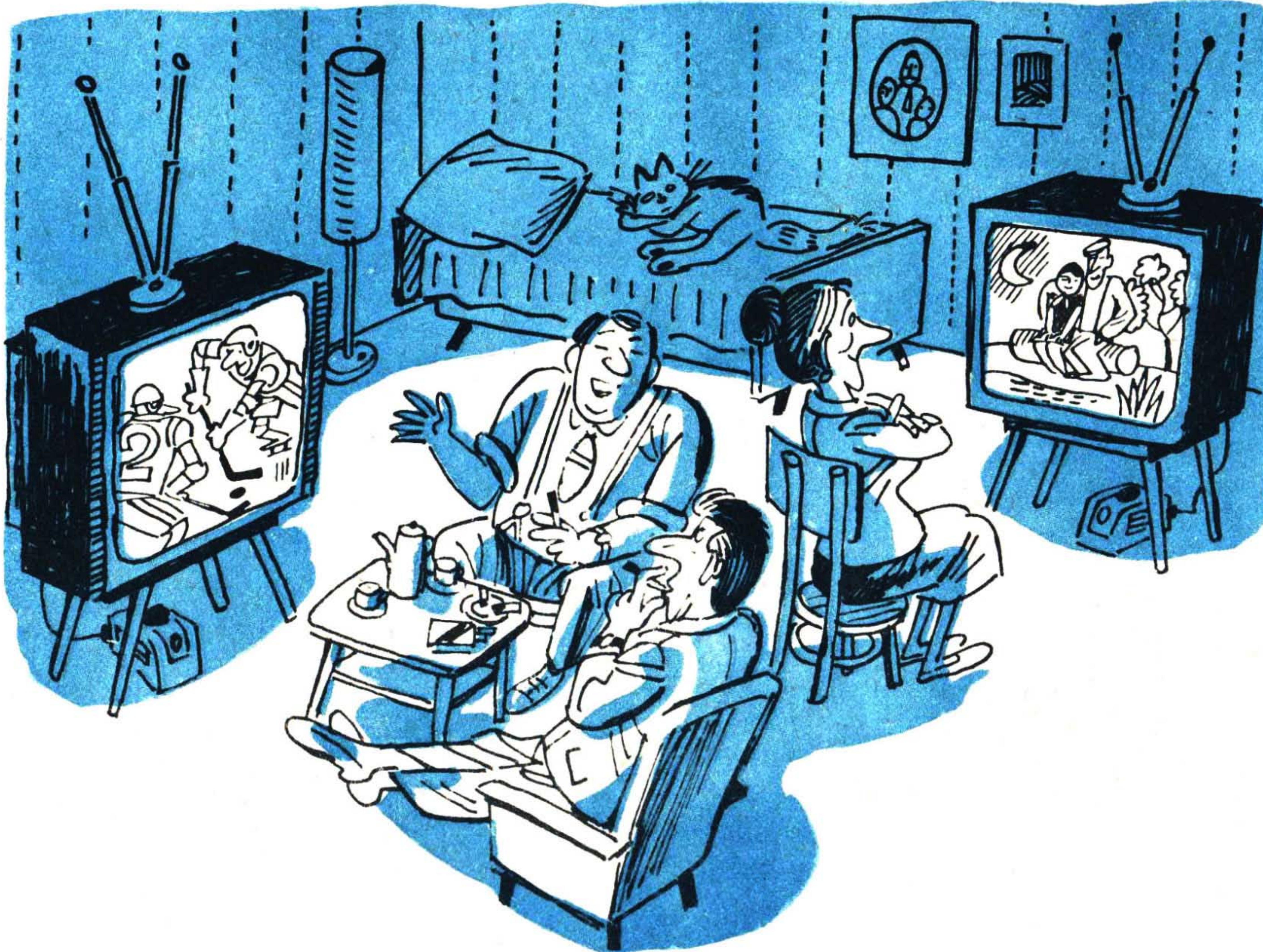
Всі на весіллі вволю веселились.
Один лиш Гнат з досади лікті гриз.
— Олена й Ігор вперше поженились,
А їм і холодильник, і сервіз!

Де ж справедливість? —
Гнат ледь-ледь не плаче.—
Є правда на землі? Який там біс!
Я сім разів женився, та одначе
Ніхто мені і дулі не підніс!

ХТО ДУРЕНЬ?

Скарживсь Гриць Омельку з
перепною:
— Дурень я — учора так допався!..
Після випивону із тобою
Аж у витверезнику проспався!

— Витверезник? Що ж лихого
в ньому?
Там і душ, і нари, як перинка.
Дурень я — прителіпавсь додому,
Де мене дрючком зустріла жінка!

— Справа вже доходила до розлучення, аж, на щастя, виграли по лотереї ще один телевізор.

«АВТОБУС КОХАННЯ»

ГУМОРЕСКА

Того дня у мене був відгул, але звичка взяла своє. Рівно о сьомій я зіскочив з ліжка, відчуваючи невимовну радість від того, що не доведеться починати день з випробування своїх мускулів у штурмі маршрутного автобуса.

Зупинка знаходилась метрах у п'ятдесяти від будинку. І я вирішив хоч раз подивитися на цей штурм не очима учасника, а як сторонній спостерігач. Відсунув штору і завмер від подиву: знак автозупинки чомусь опинився просто під моїм вікном. Але мене здивувала не поява цього знаку: перенесення зупинок у нашому місті нікого вже не дивує. Абсолютно дивним було те, що діялося біля автобуса на новій зупинці. Ніякого штурму. Ніхто не наступав нікому на мозолі, ніхто нікого не осідлував. На тротуар не падали пластмасовим градом гудзики, нікого не затягували всередину силоміць.

На зупинці панували миролюбність, ввічливість і незрозумілий порядок. Невеличка, чоловік на п'ятнадцять, група кандидатів у пасажири вільним ланцюжком простягнулася до задніх дверей машини. Повірити в реальність усього, що відбувалося, було вище моїх сил. Аби пересвідчитись, що це не сон, я ущипнув себе за ніс. Він зреагував на больовий прийом нормально.

За хвилину біля автобуса з'явилася маленька бабуся з великобаритним кошником. Уся черга, мов за помахом чарівної палички, зробила крок назад. Двоє молодиків стрибнули до старенької. Один вихопив у неї кошик і, наче пір'їнку, поставив у машину. Другий зробив таку ж операцію з самою бабусею.

Черга знову повільно потекла в автобус. Я ще раз ущипнув себе за ніс і знову переконався в реальності побаченого. Щоб остаточно пересвідчитися у цьому, я відчинив вікно. Спокійні голоси пасажирів влітали до кімнати:

— Давайте, громадянко, вашу сумку... Ось так... Та що ви, які дрібниці...

— Ні, ні, спочатку ви, а потім я. Будь ласка.

— Прошу, прошу, місця всім вистачить...

— Папашо, не ставайте в чергу, проходите переді мною, вам же важко стояти...

— Будь ласка...

— Дякую...

— Перепрошую, шановна...

— Дай вам боже здоров'я, синочки, — це ще одна бабуся до хлопців, з вигляду студентів, які подали їй дві набиті продуктами «авоськи» і кілька пакунків. Слідом за студентами у черзі стояла молода пара — високий чорнявий хлопець з виразними вольовими рисами обличчя і тендітна біловолоса красуня. Закохано обнявшись, обоє повільно просувалися до дверей автобуса.

— Оце так пара, — подумав я. — Хоч для кінофільму знімай.

— Аркадію! — розірвав раптом тишу скрипучий голос чоловіка в береті, який вискочив десь збоку. — Зрозумій, нарешті, що ти знаєш її лише дві години! Дві години! А ти обнімаєш, ніби вона вже твоя дружина...

Ідилічна черга захвилювалася, заворушилася, розпалася. До людини в береті під'їхав автофургон, на борту якого червоним по голубому було написано: «Зйомки фільму «Автобус кохання».

Олександр ПІДГОРНИЙ.

Одного разу я зателефонував у довідкове бюро магазину «Киянка»:

— Скажіть, будь ласка...

— Нічого не скажемо. Не гайте нашого часу... — І трубка заскавуліла, як перелякане цуцення...

Щоб не гаяти чийогось часу, я махнув рукою на свій і подався до магазину. На дверях побачив вивіску: «3 28 по 30 переоблік».

Добре, думаю, прийду завтра.

В суботу, рівно о десятій, уже стояв під дверима «Киянки». Вивіски про переоблік уже не було. Проте для покупців двері не відчинялися. Біля магазину зібралось з півтора-раста душ. Нарешті близько одинадцятої вийшла працівниця. Ніби нічого не сталося, повідомила, що магазин буде відчинено о дванадцятій.

тім папірець зник. Та вода все одно не з'явилася.

Якось я подзвонив інженерові, причетному до нашого безводдя, і спитав, коли ж нарешті буде вода.

— І вам не соромно говорити про такі дрібниці?! У деякого зовсім води нема. Дехто ще взагалі без кватирки...

Он куди загнув! Але я все ж на-смівився ще запитати:

— Скажіть, будь ласка, навіщо ж тоді в кухні і у ванній стирчать крани для гарячої води?...

Трубка запіликала. Мабуть, інженер не мав часу. Він же виконував службову роботу. А я, як на його погляд, турбувався про власну шкіру.

Не встиг я інженерові пояснити, що йдеться не про шкіру, а про шкіру. Що я щодня ношу її також на службову роботу. Що від того, як їй

«Не псуйте собі здоров'я через такі дрібниці. Переб'ється». Я хотів спитати, чи механік, закріплений за нашим ліфтом, і два ліфтери перебивалися цілий місяць без зарплати? Але там сказали: «Не гайте нашого часу... Нам ніколи». І повісили трубку...

Чоловік пішов. А в мені філософ прокинувся. Задумався я над тим, що ж то воно за птиця, ота дрібниця. Для всесвіту — наша планета дрібниця. Для нашої планети — я сам дрібниця. Але для мене вода в крані, ліфт, магазин, електричне світло, автобус, телефон і багато іншого, не переліченого, — вибачте, не дрібниця. Бо я з цим щодня справляюся. Бо воно впливає на мій настрій, на моє здоров'я, на мою працездатність. Якби я був народився сто років тому, то поїздка на водах була б для мене розкішшю. А тепер усі досягнення цивілізації для мене і для всіх людей — необхідність. Значить, ліфти роблять не для того, щоб коти мали де справляти свої везілля; магазини існують не для того, щоб продавці мали де отримувати зарплату; а працівникам комунального господарства не для того платять, щоб вони вішали записки: «Води нема» чи «Ліфт не працює».

— Теж мені знайшов проблему, — єхидно скрикнув демагог, — щоб прикрити свою бездіяльність. Тоді, коли будують заводи-гіганти, коли освоємо космос, несподівано, несподівано теревенити про воду, ліфти, телефони... Порівняно з тим грандіозним, що ми робимо, усе це дрібязок.

Усе правильно.

Але ж порівняно з світовими проблемами власні мозолі демагога також дрібниця. Та спробуй, наступити йому хоча б на один із них. Загорланить так, що за тридцять земель буде чути.

Є. ДУДАР.

ЩО ТО ЗА ПТИЦЯ, ОТА ДРІБНИЦЯ?

— Чому не написали? Скільки часу даром прогаяно! — бурювався натовп.

— Нічого, — кинула спокійно. — Ви ж не на роботі. Сьогодні вихідний. — І з почуттям виконаного обов'язку зникла.

Логіка залізобетонна: «ви не на роботі», значить, гаєте не робочий час, а свій власний. Отже, нічого бурюватися...

Хтось колись поклав початок дуже цікавій тенденції: менше заїкати про свої особисті інтереси. Бо це, мовляв, пережиток. А демагогам тільки подай йоточку.

У нашому будинку ціле літо не було гарячої води. На початку літа на дверях з'явився папірець. Він сповіщав, що води не буде місяць. По-

мається-ведеться, залежить і мій настрій. Якщо вона не мита, то продуктивність праці у мене падає.

Я вже картас себе за те, що потурбував зайняту людину, коли до кабінету увійшов чоловік.

— Вибачте, що заберу у вас трохи часу. Але поясніть мені: навіщо в будинках ліфти?

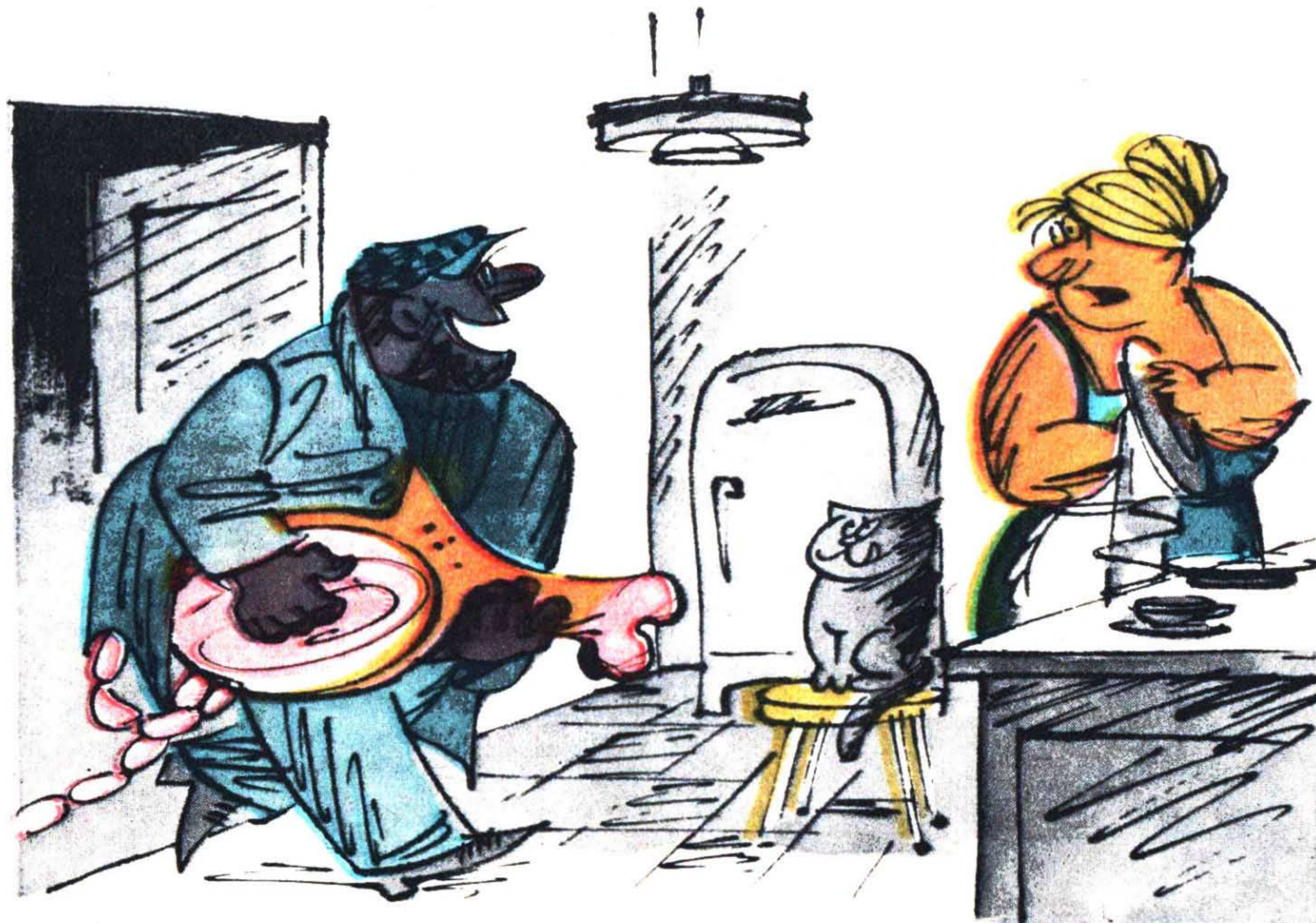
— Я вважаю, для людей. Є люди хворі, старі, з діточками. Їм важко не те, що на дев'ятий поверх піднятися, а й на п'ятий... Та й взагалі.

— Правильно вважаєте. А як вважають оті, що ліфтами відають? У нашому будинку ліфт уже місяць не працює. Перегоріла якась дротина. Прийшли, щось поворожили, пішли. Тільки записку zostавили: «Ліфт не працює». Ніби ми самі цього не бачимо. Телефоную їм. Кажуть:

В СІМ'І ЛІТУНА

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ти ж вранці збирався на деревообробний комбінат!
— А я уже встиг поміняти роботу.

ВСЯК БУВАЄ

Путильський лісокомбінат спалює або ж висипає в р. Путилку тисячі тонн тирси, яка може бути цінною сировиною для промисловості або ж, в крайньому разі, паливом. За прикладом Путили тирсу спалюють у Парналабі, Руській та інших лісопунктах.

(З листа інспектора Чернівецького обласного комітету народного контролю т. Пастущака Г. І.)

Із них господарі хороші —
Таке багаття розпалили!..
Летять в повітря з димом
гроші
Від Парналаби до Путили.

Бува й по-іншому весною:
Униз пливуть не лиш дараби —
Пускають гроші за водою
З Путили та й із Парналаби.

К. ЮР.

Душа Бачить

ГУМОРЕСКА

Зійшлися Крученюк з Верченюком, запалили з горя по сигареті і давай про те, що так обом наболіло.

— Ніяк не збагну, що за люди пішли! — жадібно затагнувшись, каже Крученюк. — Дивишся на декого і бачиш геть усе його гниле нутро. Так і норовить, аби день до вечора просновигати по заводу і нічого не зробити. А зайди з ним у розмову — грамотний, начитаний. Так чеше, що професорові умитися.

— Ага, він сновигає, ні за холодну воду не беручись, а ти, врячивши очі, план тягни за нього, — підхоплює Верченюк, вправно цвиркаючи крізь зуби. — Між іншим, то вина адміністрації. Не натягають віжок отим, що більше баляси точать, ніж деталі. Та ось тобі свіжий факт. Вийшов я вчора покурити, повітрям дихнути, аж чую, за автанавантажувачем — Тарзан... Ну, не справжній Тарзан, а цей, Грицько Титок. Стоїть ще з кимсь і — тра-та-та, тра-та-та. І, думаєш, про план? Ага. Чхав він на план. Про футбол теревенить. Той, мовляв, не так подав, той не так прийняв. І пішов, і пішов... Слухаю, а в самого аж душа болить. Скільки ж ти, думаю, негіднику ледачий, будеш ганяти язиком той футбол? Засікаю час. Стою, слухаю. І що ж? Півтора тайма метляв словесно від воріт до воріт обох команд. То є у людей свідомість?

— Він захотів свідомості, — з обуренням говорить Крученюк. — Ось ти тільки що розповів про Тарзана. А я тобі скажу, що умитися твоєюм Тарзану проти Царика. Ну, отого, з складального. Це, брат, тип, якого світ не бачив! Мало того, що сам любить прогуляти, так ще й інших свідомо на прогул провокує. Ось тобі живий приклад. Якось під час перерви вибіг я за ворота. Глип — Царик пиво цмулить. Так, брат, апетитно цмулить, що нутро твоє вогнем загорється. Побачив мене, ще пляшку замовляє. «Невже, думаю, сам дві видудлить?» А він, ніби вгадав мої думки: «На, каже, прохолоджуйся!» Ну, я не відмовляюся. Для експерименту п'ю. А сам знову думаю: «Цікаво, однією вдовольниться чи ще візьме?» Бере знову дві. Одну собі бере, другу мені тиче. Не відмовляюся й від другої, бо в мене визрів намір перевірити гада. Розкусити його підлі наміри щодо мене. «Ти б, кажу, краще взяв по сто грамів, як ото цією бурдою пуза наливати». А він, як я помітив, тільки того й чекав. Аж очі засвітилися. Видно, подумав, що впливав дурня на голий гачок. Ясна річ, на роботу після перерви я вже не пішов, але провокатора викрив з головою.

— Та що там казати, аж закипає Верченюк, запалюючи другу сигарету. — Не перевелися ледарі. Надивився на таких — душа болить. Один теревені править, туди-сюди протиняється день, а ти чуба грій за нього, бо ж має хтось і план дати та ще й на прогресивку настаратися, щоб ледарі мали за що десь під мостом хильнути.

— Це ти вірно про душу. У мене в самого болить вона, — погоджується Крученюк. — А наша адміністрація панькається з ними, не загнудзе. Більше виховує зборами та стінгазетами. А цим їх не візьмеш. Їм би кілком, а не стінгазетою, мізки перелицьовувати. Часом з жахом думаю: «На чому і на кому той завод тримається? Нема справжньої дисципліни».

— Що нема, то нема, — з болем зітхає Верченюк. — Аж душа болить від того. А ледарі порозпускалися. Доведуть вони нас! Ой, доведуть! Згадаєш моє слово...

Раптом приятелі замовкають. Вони почули шурхіт, що наближається і наростає.

— Начальник цеху! — впевнено констатує Крученюк.

— Він, — погоджується Верченюк, досмоктуючи манюсінський «бичок». — Від нього ніде не ховаєшся. Така зануда, що під землею знайде.

— Крученюк! Верченюк! Чому це ваші верстати по півгодини простоюють? — налетів начальник цеху. — Чи хочете в стінгазету?

— Тьху! Навіть з горя покурити не дадуть, — злісно сплюнув Крученюк. — Може, ми заводські проблеми вирішуємо, а ви з докором, стінгазетою лякаєте...

— Ет, мовчи — треба ж і за ледарів план робити, — буркнув Верченюк. — Не було б отих сачків, і нам би легше жилося. А то... Ех, аж душа болить.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Далеко не заходь, бо вже смеркає!

ОДНОСТАЙНІСТЬ

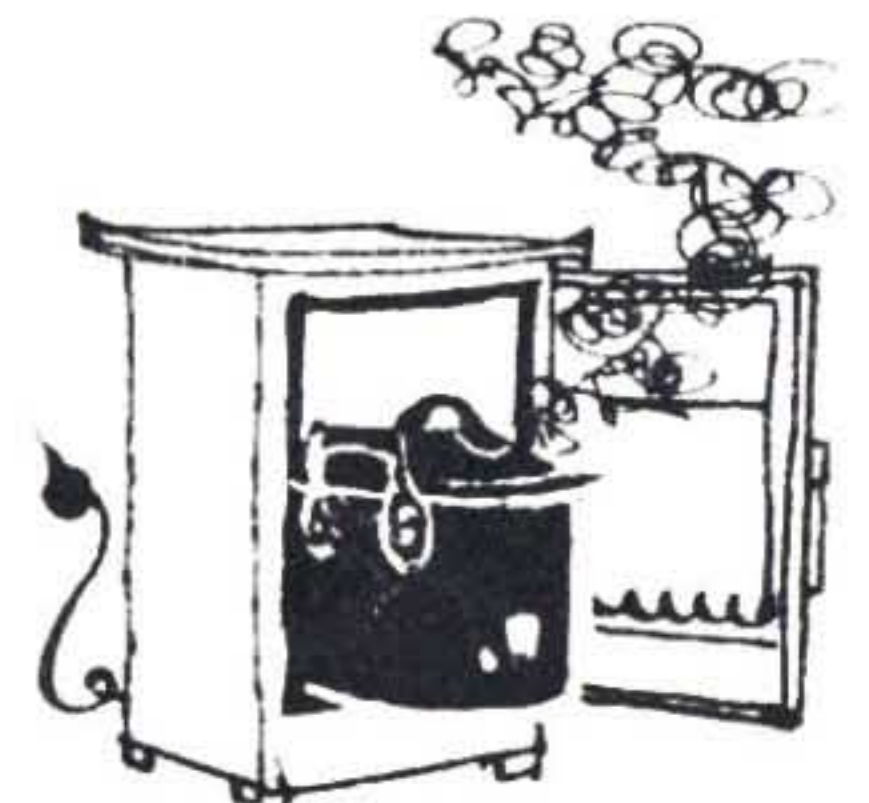
— Наше діло — труба! — сказали керівники Львівського заводу комунального устаткування й точно за графіком відправили партію водопровідних труб Донецькому облміжколгоспбуду.

— Діло — труба! — сказали в міжколгоспбуді після випробування цих труб: під незначним тиском води вони перетворилися на решето.

— З вогником працюємо! — радісно констатували керівники Васильківського заводу холодильників на Київщині, випускаючи у продаж новий холодильник з порядковим номером 598067.

— З вогником працює! — констатував житель села Львовки Кіровського району Кримської області Г. М. Павленко, придбавши цей апарат і дома ввімкнувши його: холодильна камера миттю нагрілася до температури, цілком достатньої для того, щоб зварити в ній борщ.

— Ось і маємо план! — потерли руки керівники Запорізького хлібокомбінату № 1, одержавши від Ананьївського райхарчокомбінату Одеської області 1.384 карбованці за 3 тонни квасу, який мусили відправити у другому кварталі цього року.

— Ось і маємо план! — розвели руками керівники райхарчокомбінату, остаточно переконавшись, що літо вже мичуло, а квасу вони так і не одержали.

ЯК УСЕ-ТАКИ ПРИЄМНО, КОЛИ ЛЮДИ ДОХОДЯТЬ ЄДИНОЇ ДУМКИ!

В. ЧЕПІГА.

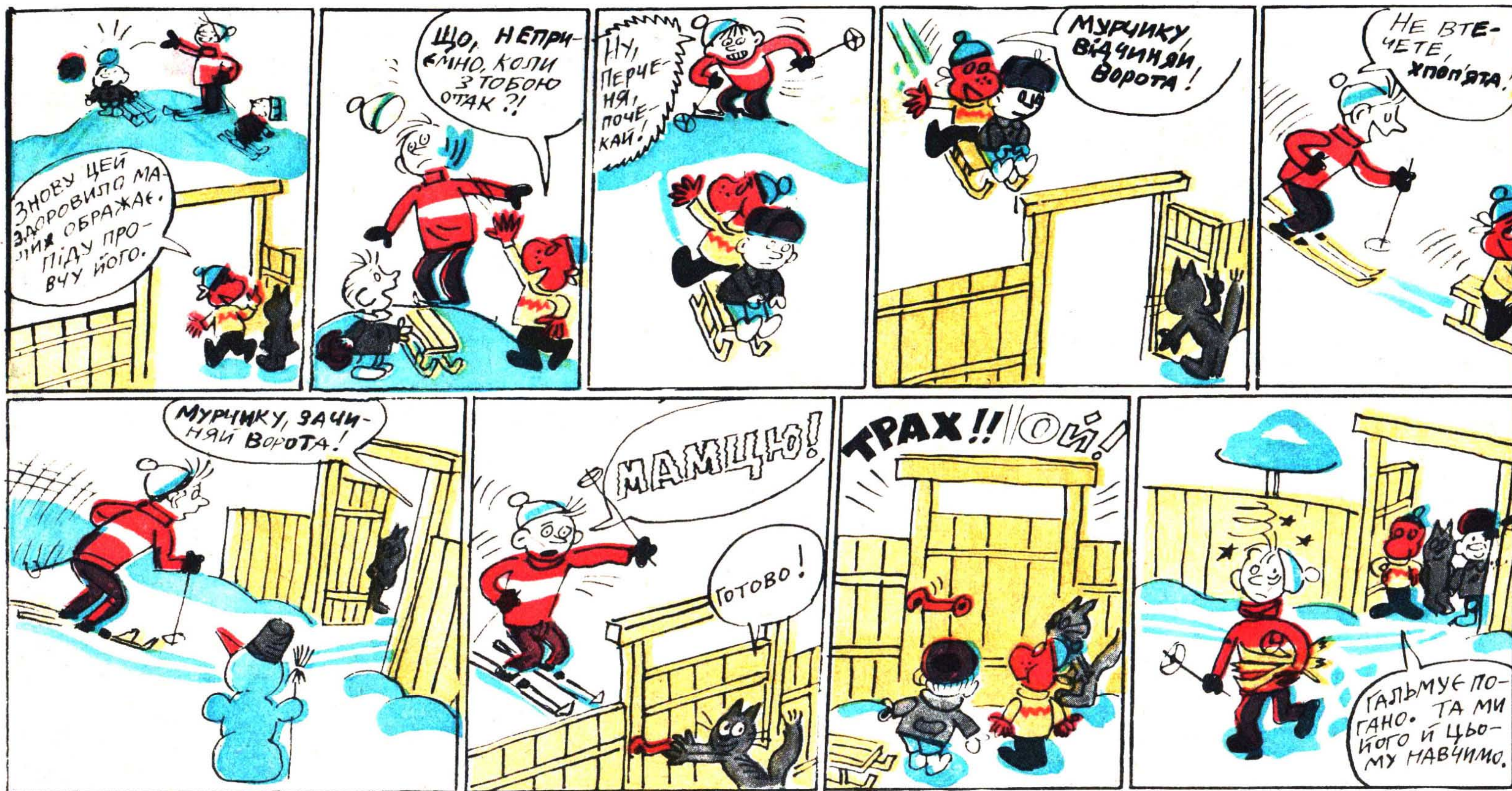
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я ж замовляв нарзан, сухе вино і коньяк.
— А я приніс усе в одному графіні.

Пригоди Перченти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГРИЦЬ - БЕЗСОНЬКО

(Казка)

Увечері Гриць дуже загулявся. Звали-звали його спати — не йде та й годі.

Тоді тато його розсердивсь і сказав:

— Слухай, хлопче, як ти мені зараз не підеш, то вже не підеш спати цілу ніч.

А хлопчик і зрадів.

— Ну так що ж? От побачите, тату, що не спатиму, все буду сидіти та ходити. Ой, як же це буде весело! Тато подививсь на маму, всміхнувся та й каже:

— Ну, добре, хай не спить. Він хлопець, йому треба до всього привикати. Оставайся ж, Грицю, а ми підемо спати.

Нудно стало Грицеві, як він зостався сам: ніколи ще йому не здавалось так нудно... У кімнатах одразу стало тихо й не весело, бо всі послули. Та і вбрання стало Грицеві заважати.

«Роздягнусь», подумав він; потихеньку пішов до свого ліжка й роздягся. Подививсь, — а на ліжку мама йому так хороше постелила.

«Ні, краще не буду дивитись». І одвернувся.

В одній сорочечці стало йому холоднувато, і він підгорнув під себе ноги. Потім йому надокучила лампа, і він її погасив.

Тихо цокав годинник. Гриць прихилився в куток у великому кріслі і прислухавсь.

— А ви це що ж, і справді всю ніч не спатимете? — спитав хтось тоненьким голосом коло самого крісла.

Гриць подививсь і дуже здивувався: проти нього стояв манюсінкий смішний чоловічок.

— Авжеж — не буду спати цілу ніч! — сміливо відказав Гриць. — А ви ж хто такий?

— А я Сон Дріматович, — сказав чоловічок. — Хіба ви не читали про мене в казці? Всі мене дуже люблять,

всі кличуть до себе. Тільки ви, Грицю, такий безсонько й найшлись! Дивний ви хлопчина...

— Я й сам знаю, що я дивний, — одмовив Гриць. — Це ж так легко — не спати. От тільки нудно дуже...

— То, може б, ви хотіли погуляти? — спитав чоловічок. — Поїдьмо, коли хочете, до мене в гості. Я їжджу так, як колись у давні часи їздили, — на килимі-самольоті. Сідайте та за мене міцніш тримайтесь. Гайда!..

Ух, яке ж це було літання! За одну хвилину вони підбились аж до неба і полетіли коло зірок; потім налетіли на місяць і трохи його не розбили. Незабаром стало тепліш і знизу запахла якісь пахучі квітки. Килим полетів тихше і спустився на зеленому лузі, де було багацько квітів. Сон Дріматович і Гриць злізли з килима, а тим часом до них прибігла маленька, гарненька дівчинка.

— Це моя дочка, — сказав Сон Дріматович, — вона вже, мабуть, виспалась.

— Тату, а хіба ж ви знайшли такого чоловіка, що вночі не спить? — спитала дівчинка.

— Ось же бач, доню, що знайшов; оце він і є, той самий «безсонько». Бач, який молодець, зовсім спати не хоче! Ну, доню, то ти проведи його по нашому царству, а я піду та трошки засну.

От дівчинка взяла Гриця за руку, і вони вдвох пішли по сонному царстві.

— Коли ви обійдете наше царство і не заснете, то ви будете нашим королем, — мовила дівчинка.

— А мені не хочеться спати, — одказав Гриць і нишком позіхнув.

— Сядьмо отут на травиці, — сказала гарна дівчинка, — у мене вже аж очі злипаються...

Однак Гриць боявся сісти. Він знав, що тільки сяде, так зараз і засне. Дівчинка вже дрімала, а він все йшов і йшов... Далі спіткнувся, впав і в ту ж мить заснув.

Ранком і діти, і тато, й мама ждали, чи швидко прокинеться «безсонько»-Гриць. А він у одній сорочці, підібгавши ноженята, спав на кріслі міцним сном...

Цикл про нульовий цикл

Любов до всіх видів естрадного мистецтва, а також до п'єс, кінофільмів та лекцій спонукує зводити у кожному населеному пункті просторі клуби й будинки культури. Ростуть вони у наших селах і містах, як гриби після літнього дощика. І все ж подекуди — ще погано ростуть. Чи то ґрунт в тих місцях несприятливий, чи то мікроклімат якийсь особливий, а от, буває, як випнеться культосвітня будова з нульового циклу — то потім, хоч гопки скачи, ані на цеглину протягом років піднятися не може.

Роздуми над таким загадковим явищем змусили нас уважніше придивитися до тих патологічних будов і зробити деякі висновки...

МИКОЛА ЗБИРАЄТЬСЯ ДО ІНСТИТУТУ

Якось у село Великий Тростянець на Полтавщині вскопав запилений «бобик». Прохурчавши тихою вулицею й переполохавши миролюбних курей, він спинився біля контори колгоспу.

— Будівельники приїхали! — гукнув п'ятикласник Микола і помчав поширювати інформацію серед односельців.

Недовзі біля контори зібралась юрба зацікавлених.

— Клуб будуть зводити, — підморгнув чорнявий парубок ґурту дівчат.

— Не клуб, а будинок культури! — строго уточнила веселою дівчина. — На чотирьох місцях.

А представник будівельної організації — управління № 28 облміжколгоспбуду — тим часом розгорнув на столі голови красиві креслення і звернувся з натхненною промовою до членів правління.

— Отут буде фойє, — почав він добре поставленим голосом. — Мозаїка, метлахська плитка, ліпні карнизи. Далі — зал для глядачів. Стриманість ліній, простір, сцена. Нагорі — бібліотека, артистичні вбиральні, репетиційні...

Будова розгорталась. До місця майбутнього котловану прибула будівельна техніка. Головний інженер управління Ф. Ф. Найд'юн стояв на підвищенні й керував закладкою першого каменя.

— В кінці наступного року, — мовив він, блиснувши очима, — тут буде сяяти палац!

В кінці наступного року Ф. Ф. Найд'юн зайшов до контори колгоспу і скромно

попросив зачекати до кінця іншого наступного року.

— Будинок буде, як лялечка, — пообіцяв він. — Не забудьте замовити квіти!

Квіти — товар недовговічний. В'януть швидко. Тим-то правління артілі імені Дзержинського не поспішало з заявкою до квіткового магазину, вирішивши все ж дочекатися завершення будови. А з того, як вона завершувалась, було видно, що квіти ще не скоро знадобляться. Перед будівельниками, як на лихо, почали виникати і множитися все нові й нові труднощі.

— Транспорту немає, — витираючи робочий піт із чола, повідомив голові колгоспу Ф. Ф. Найд'юн. — Цегли завезти нічим.

Голова оперативно розпорядився завезти цеглу колгоспними автомашинами. А через деякий час вона раптом щезла з будови... Випарувалася, як дим, як вранішній туман! Спостережливий Миколка (тепер уже восьмикласник) сказав, що цеглу забрали будівельники. Цього разу транспорт у них знайшовся. Повантажили і повезли в сусіднє село, на інший об'єкт...

Іншим разом головінж довірливо розповів голові правління про перебої з водопостачанням будови.

— Хіба бочками навозишся, — скрушно прицмокнув він язиком. — Водопровід прокласти треба.

Виділив колгосп додаткові кошти на водопровід. Та чомусь будівельники так його й не проклали, натомість подавивши бульдозером труби у мерзлій землі...

Коли автор цих рядків прибув на великотростянецьку будову, там саме безуспішно билися над черговою непереборною проблемою — нестачею робочої сили.

Колгосп тут же найняв бригаду штукатурів за свій рахунок. Коли ми з головою артілі Миколою Яковичем Гуржієм відвідали історичний об'єкт, прибулі з нудьгуючими обличчями сиділи під непоштукатуреною стінкою і покурювали собі.

— Що, не привезли вапна й алебастру? — розпачливо вдарив об поли руками Микола Якович. — А товариш Найд'юн ще ж учора обіцяв...

— Мало чого товариш Найд'юн обіцяв, — глухуватим баском мовив випускник місцевої десятирічки Микола (тепер він уже нікому не дозволяє називати себе Миколкою). — Ось подамся до будівельного інституту, закінчу його, — то, може, й побудую наш клуб. Але обіцяти не хочу. Наслухався вже обіцянок, досить.

СИЛА ПЕРЕКОНАННЯ

Наведена вище історія зветься у педагогіці, здається, зворотним ефектом негативного прикладу. Легкість, з якою будівельники управління № 28 давали обіцянки і потім забували про них, виховала в сільському хлопцеві абсолютну протилежні якості — стриманість і повагу до даного слова. Але те, що западає в незрілу дитячу душу, не завжди створює такий же ефект у душах дорослих людей. Керівники облміжколгоспбуду на чолі з т. Корольовим, наприклад, ще й досі свято вірять, що вже у цьому році будівельники управління № 30 обов'язково завершать будинок культури в селі Колотіях Решетилівського району. Що здати у строк будинку культури в селі Михнівцях Лубенського району управлінню № 21 заважали з самого 1965 року справді об'єктивні причини. І що багатолітнє марудження культосвітніх об'єктів у селах Лелюхівці й Сухій Маячці Новосанжарського району є не наслідком байдужості і нехлюйства керівників будівельних управлінь №№ 29 і 15, а результатом поганого мікроклімату у цих селах.

А й справді — які ж причини були у т. Корольова не вірити своїм людям, коли в жодному з наведених випадків вони не казали йому: мовляв, не закінчимо ми тих об'єктів ні в цьому, ні в наступному році! — а мужньо, переконливо й твердо запевняли: ось-ось урочисто здамо ці об'єкти і на входини вас запросимо! І товариш Корольов — вірить. Вірить і запевняє інших, що до кінця цього року його підлеглий завершать усі 18 намічених будинків культури, з яких у першому півріччі вступило до ладу тільки 6...

ОРАТОРИ І СЛУХАЧІ

Отут-то ми й підійшли до причин, котрі обумовлюють такий слабенький ріст окремих вогнищ сільської культури. Ці причини — в пристрасній любові деяких товаришів до... ораторського мистецтва. Так-так, не дивуйтеся! Скажіть: от якби вам п'ять років підряд торочили одну й ту ж, пробачте, неправду, — то чи довго б ви вірили їй? Та коли ця, пробачте, неправда подається вам в образних соковитих картинах, коли на неї щораз затрачається максимум красномовства — вона для деякого перстає бути, пробачте, неправдою. І ось уже дехто гаряче співчуває, мало слези не ллє над тими непереборними труднощами, котрі заважають ораторам-обіцяльникам дотримати даних обіцянок...

Чи помилювали б певні організації, приміром, керівників Монастирищенського міжколгоспбуду на Черкащині за те, що недобудовані ними стіни будинку культури у селищі Цибулів уже починають розвалюватися? А монастирищенські будівельники раптом беруть і кажуть: ми обіцяємо! І промовляють такі палкі, такі високохудожні монологи на підтвердження тих обіцянок, що у відповідних організаціях заслуховуються, зачаровуються і блаженно заплющують очі...

Що робив би, приміром, керуючий трестом «Вінницябуд» т. Крилач, якби він не вмів гаряче переконувати всіх у тому, що будинок культури в селі Станіславчик Жмеринського району ось-ось перетвориться з мрії у дійсність? Великі неприємності мав би т. Крилач, бо той незавершений будинок культури насправді загрожує ось-ось перетворитися на руїну...

І чи не трепетали б перед вищими інстанціями керівники управління № 13 тресту «Київсьільбуд», якби не вмели так полум'яно запевняти ті інстанції, що будинок культури в селі Грузькій Макарівського району вже незабаром, вже зовсім скоро засвітить сяткові вогні? Трепетали б, бо видно по всьому, що на тому зарослому бур'янами об'єкті ще довго бродитимуть і світитимуть очима тільки безпритульні коти...

Велика сила художнього слова!

В. БОЙКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

КУПАЛЬСЬКА НІЧ

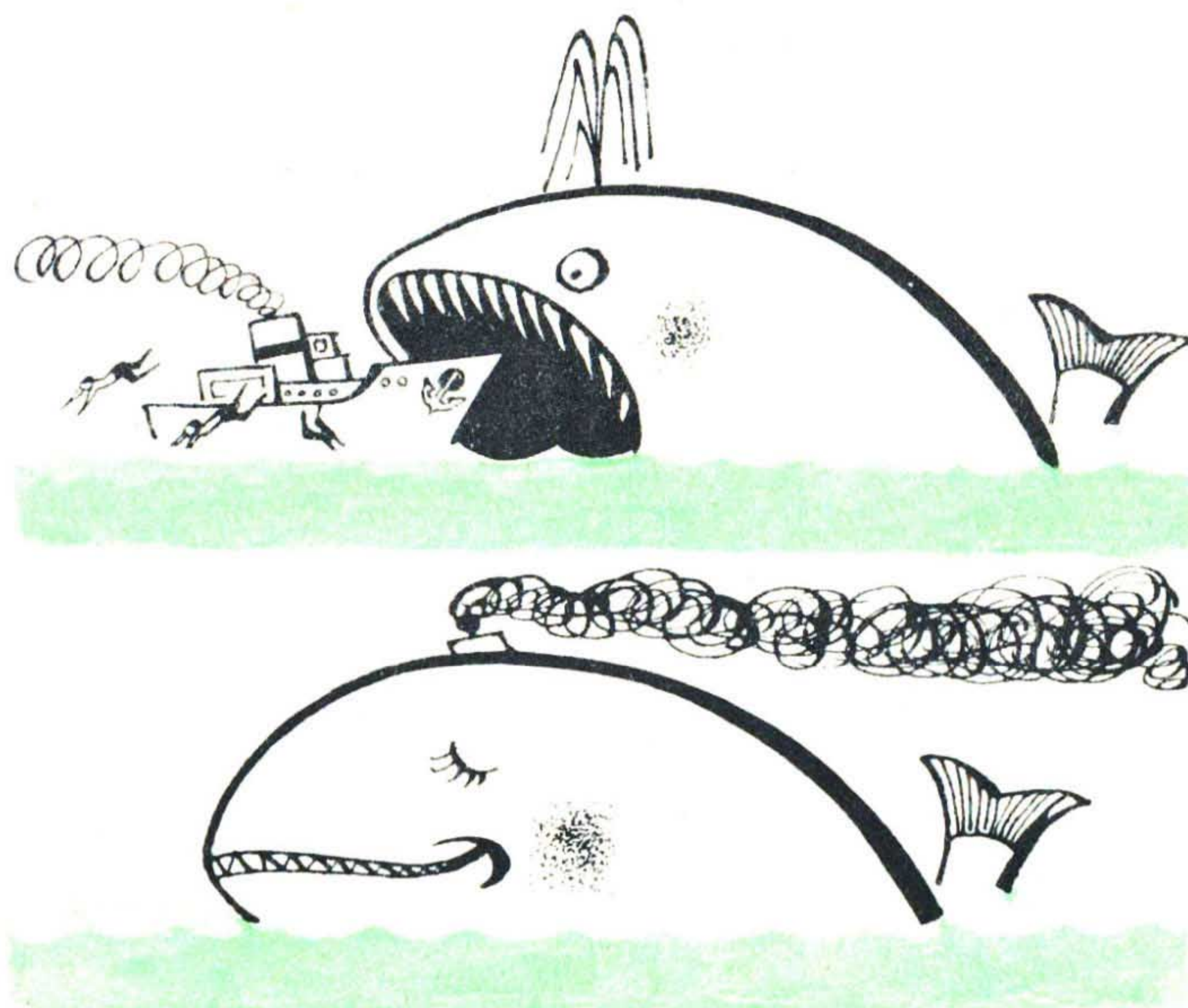
«Веслами згадок осінь,
як море гребеш»,
«Панно
з очима
більшими
за айстри...»

(Ігор КАЛИНЕЦЬ).

Ніжності
ложкою
з
миски
твого
тіла
молитовно
сьорбаю
юшку
кохання
приправлену
кропом
любощів
перцем
жаги
припорошену
на
ватрах
весни
зварену
в
казані
купальської
ночі
білогреким
гриднем-місяцем
(хай
йому
грець!),
кам'яна бабо!

— А де ваша труба?

Без слів.

Оце загадка!

Перед вами два фотознімки. Фото різні, а підписи одні і ті ж. Якщо вірити підтекстовкам редакції Маневицької райгазети «Зоря комунізму» (Волинська область), то на обох фотонартках одна й та ж людина: Степан Марнович Нестерук.

Перший знімок Степана Марновича фотокореспондент М. Кобець вмістив у газеті 13 липня ц. р. Вдруге — через 14 днів. А зараз погляньте, що з того фотографування вийшло. За два тижні так чоловік змінився, що тепер його й дома не пізнають.

Заплуталась у цій справі й маневицька райгазета. Тому її читачі звернулися до нас із проханням: допомогти розібратися, де ж все-таки Степан Марнович. На цих двох фотографіях, чи, може, на якійсь третій? Хто правильно відповість на ці питання, того чекає нагорода — позачергова (річна) передплата на маневицьку райгазету.

О. Ч.

Дали перцю!

Л. Й. Івахнюк поставив перед собою скромне завдання — будь-що об'їхати навколо земної кулі по екватору. Звичайно, умовно. Бо т. Івахнюк обіймав посаду директора радгоспу «Шарівський» (Кіровоградщина), а тому не міг вільно пуститися у далекі мандри. Він просто щодня робив своїх скромних 140 кілометрів. Вранці 70 км — з Олександрії до радгоспу, а ввечері — 70 з радгоспу додому, до Олександрії.

Такі щоденні подорожі директорів об-

ходилися не дорого, бо ж їздив державною автомашиною. Дорого вони обходилися радгоспові.

Про це надійшов лист Перцеві.

Секретар Олександрійського райкому партії т. Сабанський повідомив редакцію, що Івахнюкові так і не пощастило об'їхати навколо земної кулі, бо його звільнено з посади директора радгоспу.

Тепер на чому ж він поїде і на які кошти?

Народні
УСМІШКИ

НЕРВОВА РИБОЛОВЛЯ

— У вас великі перебої в серці, — сказав лікар хворому.
— Ох!.. Це все риболовля...
— Не може бути! Це ж якраз дуже гарне заняття, воно заспокоює.
— Звичайно, але тільки тих, хто ловить рибу в дозволених місцях.

НЕ ВИЙДЕ

П'ятирічний Івась бешкетує. Мати погрозила, що обміняє його на гарного і слухняного хлопчика.
— Нічого з цього не вийде, — сказав Івась.
— Чому?
— А хто захоче міняти добру дитину на таку, як я.

СПОКІЙНИЙ

— Як ви можете спокійно спати, маючи стільки боргів?
— А чому ж би ні? Адже ті, кому я винен, приходять тільки вдень.
Повідомив О. М. РОП'ЯНИК з м. Івано-Франківська.

ЯКИЙ ЧАС!

— Снажи, Петрику, який це буде час, коли снажемо: я миюся, ти миєшся, він миється? — запитав учитель.
— Неділя, Микола Петровичу! — відповів учень.
Повідомив М. П. ОЛІФЕР з с. Рови Іванківського району Київської області.

ОТО ГОСПОДИНЯ

Вулицею іде жінка, за нею біжить чоловік і кричить:
— Люди!.. Дивіться, яку жінку маю, яку господиню! В хаті ані грама горілки, а вона останнього нарбованця забрала й по хліб пішла.
Повідомив В. О. КАРИЙ з с. Старої Брикулі Тербовлянського району Тернопільської області.

ГОСТИННІСТЬ

Пішов зять до теці у гості. Вона його почастувала всякими ласощами.
Зять питає:
— Мамо, а чого це ви мені так годите?
А теця відповідає:
— Чорт би тобі, мій зятечку, годив, якби твоя жінка — та не моєю дитиною була.
Повідомила О. І. НЕПОМНЯЩА з с. Борунки Бериславського району Херсонської області.

ДІДОВА ЖУРБА

— Чого, діду, плачете?
— Та клята баба сніп соломи порізала.
— Оце і все?..
— Та ні... З'їли ту січку коні...
— Ну й добре, — голодні не будуть.
— Де вже воно добре, коли в тім снопі я сто нарбованців заховав.
Повідомив І. РОМАНИК з с. Придленого Маневицького району Волинської області.

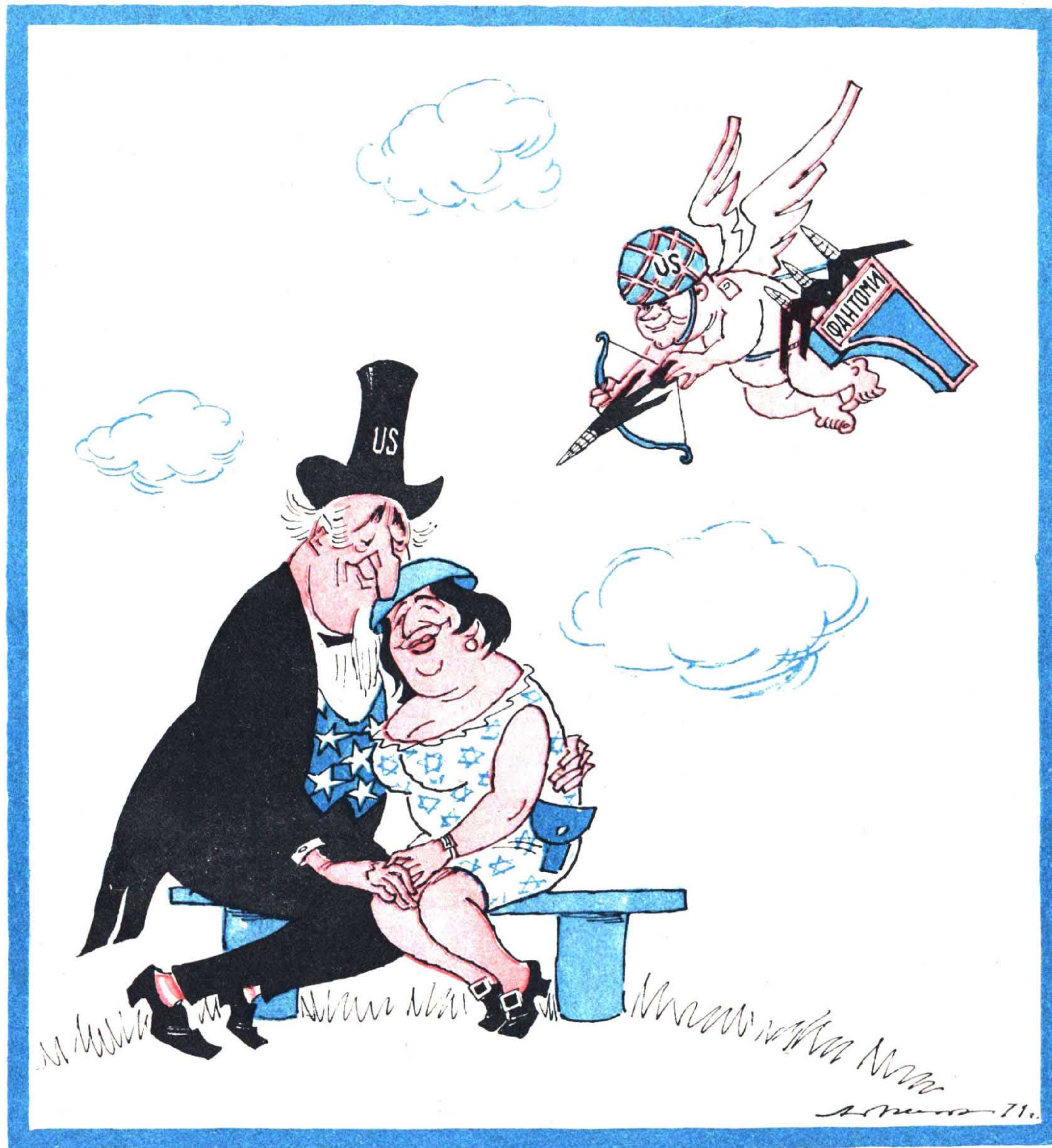
ЕМАНСИПАЦІЯ ПО-ЇХНЬОМУ

Якщо американське жіноцтво досі ще й не зрівнялося в усіх правах із своїми співвітчизниками-чоловіками, то дуже паткувати не варто — цьому вже настає край. Зокрема в окрузі Лос-Анжелес.

Посудіть самі: в порівнянні з минулим роком кількість учинених жінками злочинів у цьому окрузі зростає на 23 проценти. А газета «Дейлі-телеграф» пророкує, що злочинність серед жінок тут скоро зіпнеться на той щабель, що й серед чоловіків.

Щоб ніхто не сумнівався в причинах цього явища (дехто, бачте, гадає, що це — наслідки широкого поширення наркоманії), шериф округу Пітер Пітчесс пояснює: «жінки домоглися більшої свободи і рівності з чоловіками». Ось воно, значить, у чім справа.

Отож не варто паткувати, що в Америці жінки ще не повністю свободою і правами з чоловіками зрівнялися. Дасть бог — зрівняються. Емансипація ж так і пре уперед.

Штатний Амур із Пентагону.

Я живу у франкістській Іспанії,
У вільній країні, вельми ушавленій.
Демократичний — на диво — наш край,
Свобод усіляких — хоч одбавляй.

Я запевняю: має народ
Вдосталь у нас політичних свобод:
Дивимось вільно на сонечко ми
Крізь ґрати надійні могили-тюрми.

Дивимось, брови од радості хмурим:
Дякувать Франко, — досить є тюрем!
І не життя у тих тюрмах, а казка:
Спи собі, їж тут безплатно — будь ласка.

А як з тюрми хто, нарешті, виходить, —
Знову на вибір має свободи:
Може обходить іспанські простори
Під поліцейським оком суворим.
Й не заборонено зовсім тобі вже
Встати голодним й заснути не ївши.
А коли щастю цьому не рад,
Вільно вернутись можеш назад —
В будь-який час там займуться тобою:
Тюрми працюють без перебою.

Як демократії міцну за поруку,
Маєм свободи слова і друку.
При поліцаєві можеш, природно,
Думать про Франко все, що завгодно,
Хоч і не люблю це поліцаю.
Славиться вільним словом наш край:
Можеш знайомому мовить «вітаю»,
Можеш без страху сказати «бувай».

Хуліо МАТЕУ,
іспанський поет.

Лист із Іспанії

А уночі, коли замкнуті двері,
Можеш думки викладать на папері,
Сміло описувать все, до деталі.
Лиш од цензури ховай якнайдалі.

Крім уже згаданих вище, народу
Й економічну дали свободу.
Тисячі бродять вільних іспанців
В пошуках їжі, притулку і праці.
Рот у них вільний од хліба і трунку,
Вільно гуляє вітер у шлунку.

А в Барселоні — як не радіти! —
В продажу вільним іспанські є діти.
Вдумайтесь тільки: є у нас нині.
Діти у продажу! Душі невинні!..
Легко узнати й ціну наперед:
Хлопчик чи дівчинка — сотня пезет.
Ці, зауважте, вказані ціни
В пресі франкістській, у офіційній.
Ціни низенькі... Та скажемо в вічі —
Лялька дорожча приблизно удвічі.
Ось який гендель на вільному ринку —
Лялька дорожча за бідну дитинку!..

А щоб усяк був життям задоволений,
Не нарікав би на нього ніколи він,
Франко створив для нас (щедрий бо пан!)
Гвардію з ангелів-громадян.
Ця громадянська гвардія — гей! —
Страх, яка чуйна до бідних людей:
Ангели гвардії любо та мило
Нас на спочинок шлють у могилу...

От яка, друзі, у нас демократія,
Саме про неї й хотів розказать я...

Франко — кривавий заморський слуга,
Стогне народ од його батога.
Франко — хитрує безперестанку:
Я ж бо, мовляв, демократ-патріот...

Ні, й таки-ні, зі свободами Франко
В мирі не буде іспанський народ!

Переклав Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Друже Перче!

Приємно і радісно знати, що у виконкомі Вінницької міськради сидять люди, щедро наділені почуттям гумору. А що вони там таки сидять, свідчить хоча б такий факт: нашої вулиці, на якій більшу частину року стоїть вода, вони присвоїли ім'я художника-мариніста Айвазовського.

Втім, Айвазовський тут абсолютно ні до чого. Кілька років тому, після твого, Перче, втручання, на нашій вулиці було влаштовано зливну каналізацію, й вода перестала заливати наші садиби. Та от Вінницьке обласне об'єднання «Сільгосптехніка» по судству з нами розгорнуло янесь своє будівництво, все, що було зроблено для спуску води, зруйнувало, — і знову ми плаваємо... Кинулися з своїм лихом до керівників «Сільгосптехніки», а вони і слухати нас не хочуть. Подалися до міськомунгоспу, а там — тільки руками розводять: нічого, мовляв, зробити не можемо...

Невже ж такі — нічого? Невже, рятування потоплюючих — справа рук самих потоплюючих?

Не віряться, Перче, щоб саме так міркували геть усі працівники виконкому нашої Вінницької міськради. Адже, як нам добре відомо, там сидять люди наділені не самим тільки почуттям гумору.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ АЙВАЗОВСЬКОГО.
м. Вінниця.

Прочитавши в одинадцятому номері журналу фейлетон «До питання про комплектування», де йшлося про нав'язування в деяких магазинах неходових товарів, а також лотереї, я дуже стурбувався. За окремих торговельників. Як же, подумав собі, вони, бідаки, тепер працюватимуть без отого нав'язування? Уже ж звикли нав'язувати.

Отакій стурбований, я, перебуваючи у Львові, завітав у магазин-салон «Мистецтво» на площі Міцкевича, і побачив, що там продають чайні сервізи з обов'язковими двома квитками художньої лотереї. Директор магазину тов. Шульга дуже спокійно пояснив мені, що так було, так є і так буде, бо нема кращої пропаганди художньої лотереї, як при допомозі чайних сервізів. Я вирішив застерегти торговельних пропагандистів лотереї, що в такий спосіб вони можуть ускочити в халепу. Отож попросив книгу снарг та пропозицій. А тов. Шульга ще спокійніше розтлумачив, що з величезним задоволенням дав би мені ту книгу, але я дуже схвилюваний, тому можу написати в книзі не те, що треба. Так що книги не дали.

Вийшовши на вулицю, я відразу заспокоївся. Справді, коли працівники торгівлі зберігають олімпійський спокій, коли на них не впливає ані преса, ані накази міністра торгівлі, то чого я маю хвилюватися за них?!

О. ШВАЙКА,
інженер-хімік.

м. Донецьк.

Завітав би ти до нас у гості, й ми з такої нагоди розкоркували б пляшечку шкільної горілки.

Нема, кажеш, такої? Десь, може, й нема, а у нас — є. Бо у нас горілкою торгують у школі. З того самого дня, як із дозволу Білогірського району в приміщенні школи оселився сільський магазин.

Щоправда, оселився тимчасово — на час ремонту постійного приміщення. Та вже ось рік минув, а до ремонту ніхто ще й не думає приступати.

Можє, хоч ти, Перче, про це подумаєш? А з тобою заодно, гляди, думати почнуть і ті, хто шкільну атмосферу горілчаними випарами отрує.

БАТЬКИ УЧНІВ
(12 підписів)

с. Водички
Білогірського району
Хмельницької області.

ДО ШКОЛИ

У нас
у гостях
угорський
журнал
«ФЮЛЕШ»
(«Вухатий»)

Fules

АВ- ТО- РУЧ- КИ

Письменника-
класика.

Письменника
пригодницького
жанру.

Лірика.

Письменника
детективного
жанру.

Пробивного.

Молодіжного
письменника.

Шукача нових
літературних
форм.

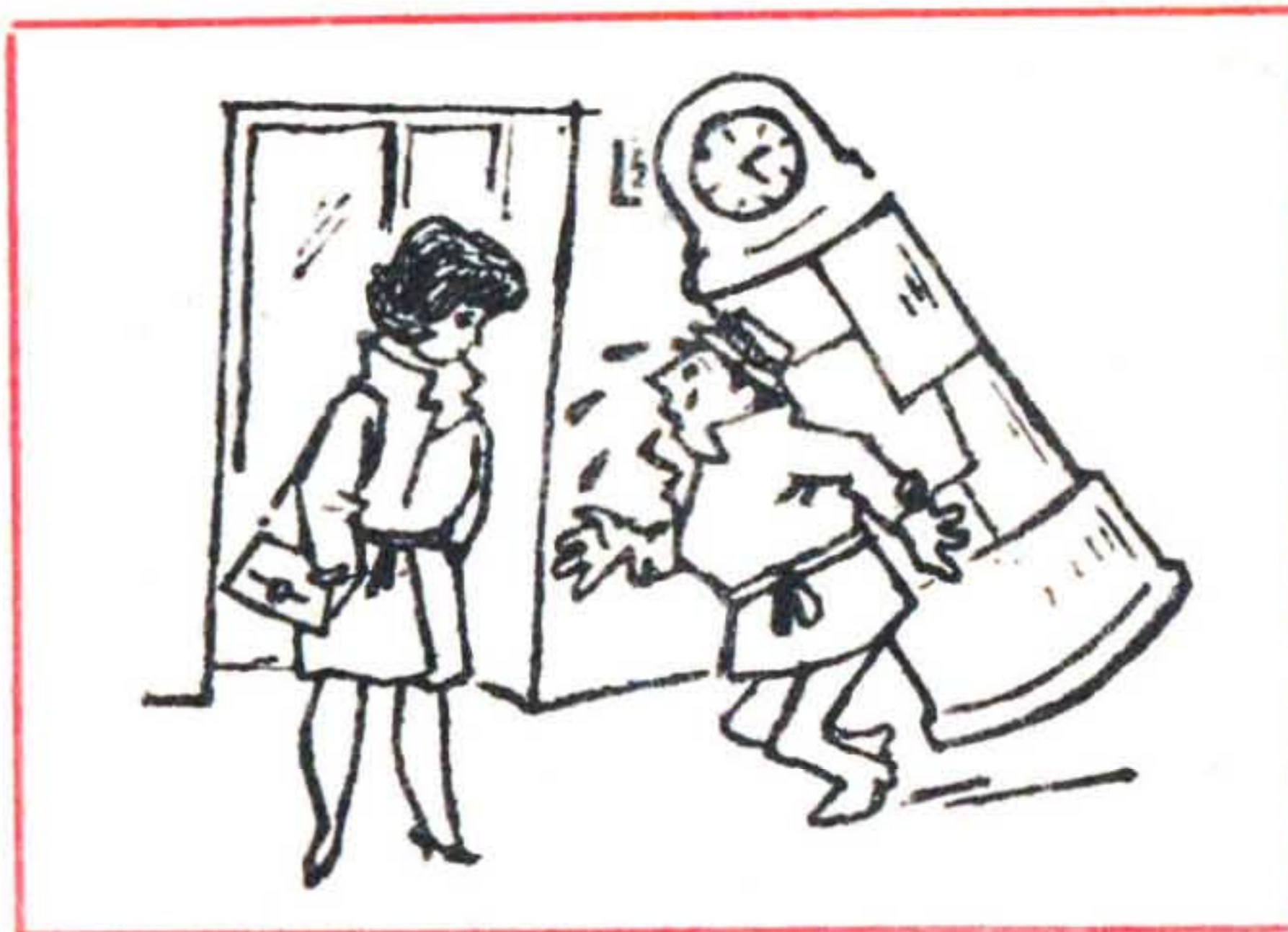
ПЕРЕВІРКА РАХУНКА

— Цікаво: напилися ми, а двоїться в очах у офіціанта.

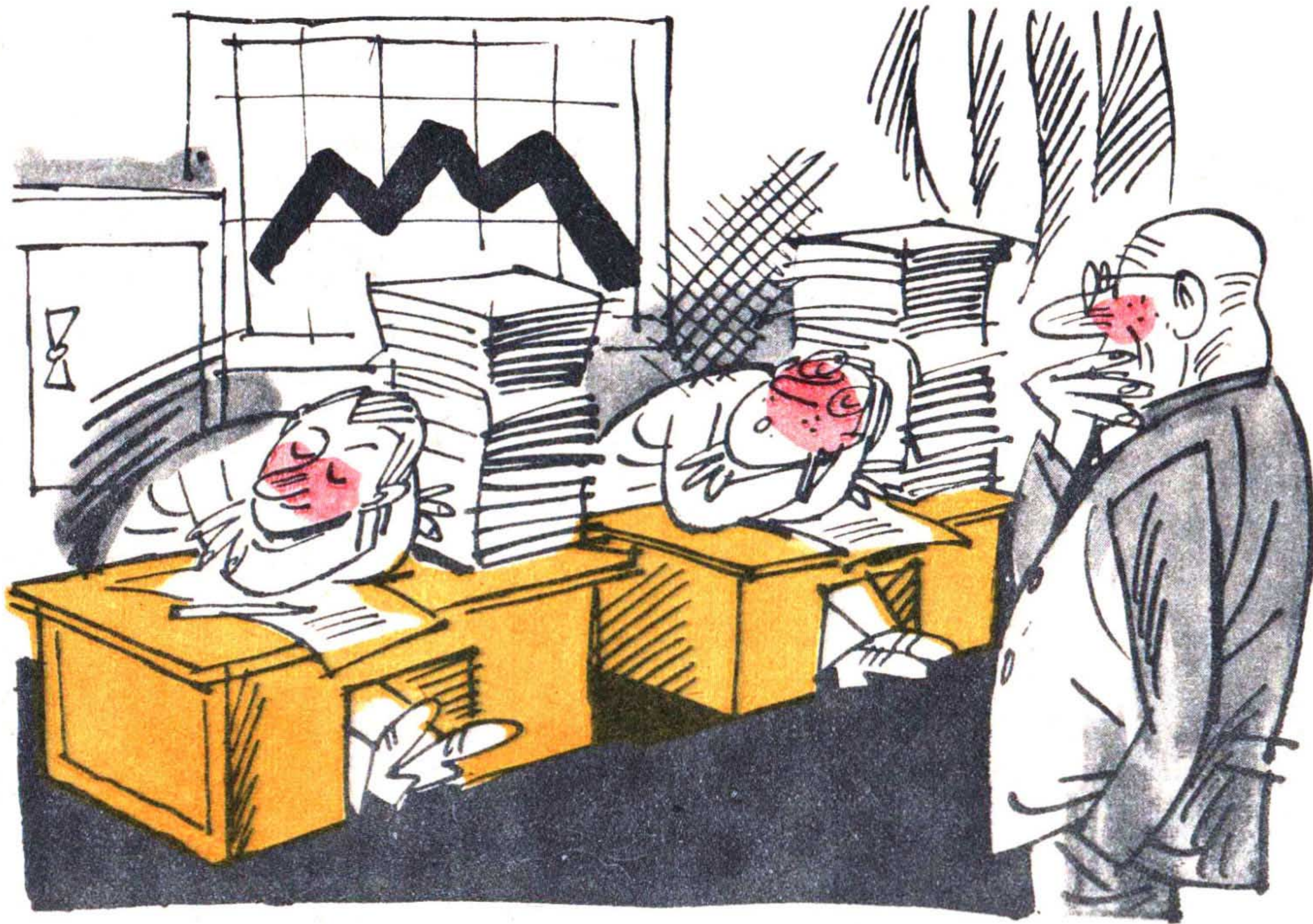
— Ти мене вважаєш за дурня?
— Та ні, але ж я можу й помилятися.

— Ось доказ, що я тебе чекав там, де ми домовилися.

Без слів.

— Кого з них скоротити? Одного стилю працівники.

Руді ШТРАЛЬ

Випадок на дорозі

ГУМОРЕСКА

Широкою автострадою їхав генерал. У його машині сиділи полковник і майор. Біля критого грузовика, з кабіни якого щойно виліз заклопотаний водій-єфрейтор, генерал зупинив свій автомобіль і запитав:

— Що сталося, товаришу єфрейтор? Поламак?

— Чомусь не заводиться двигун, товаришу генерал, — скоромовкою вистрілював водій.

Генерал вийшов з машини і дав знак своїм супутникам іти за ним.

— Ми його підштовхнемо, — сказав він, поплескавши єфрейтора по плечу.

— Але, товаришу генерал...

— Нічого, нічого. Сідай за кермо, — підштовхнув його генерал.

— Товаришу генерал, але ж я можу покликати...

— Припинити розмови! — наказав генерал і разом із своїми супутниками взявся підпихати грузовика.

Автомобіль важко рушив з місця і так повільно поповз по асфальту, що двигун завівся десь аж за півкілометра. Стомлений генерал полегшено зітхнув і запитав:

— Єфрейторе, чим це ви завантажили грузовик, що його так важко зрушити з місця?

Водій боязко глипнув на генерала, помовчав і, наважившись, пробурмотів:

— Двадцять вісім солдатів-відпускників, товаришу генерал!

Переклала з німецької
О. ДМИТРІВСЬКА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Минулого року у фейлетоні «Пробі, реконструкція» йшлося про те, що при реконструкції готелю «Донбас» у м. Донецьку трест «Донецьжитлобуд-1» недоброякісно перебудував ліве крило готелю, залишивши там безліч недоробок. На цей виступ з Донецького обвинонному повідомили тоді, що недоліки будуть ліквідовані до 25 квітня 1970 року.

Але й цього року недоробки тривалий час не були ліквідовані, а з 350 тисяч крб., виділених на реконструкцію правого крила готелю, трест не використав і десятої частини.

Про це Перець розповідав у фейлетоні «Налякали...», вміщеному у № 14 журналу за 1971 рік.

Як повідомив редакцію завідувачий відді-

лом будівництва Донецького обкому КП України тов. Горлов, зазначені недоліки нарешті ліквідовано.

Нині ведуться роботи другої черги реконструкції готелю з таким розрахунком, щоб закінчити їх до кінця 1971 року.

★ «Газету — напам'ять» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 16. У замітці йшлося про те, що на деяких вулицях Києва в газетних вітринах висять старі, поживні газети.

Як повідомив секретар Київського міськомкму КП України тов. А. Шевелєв, замітку було розглянуто на нараді секретарів районів партії. Районним комітетам КП України дано вказівки вжити невідкладних заходів щодо впорядкування газетних вітрин.

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

Фото Б. ЮДИНА

— Учора отакених дві рибини вплимав! Не вірите!

— Ну, може, отакі...

— Ну, не менші...

— Кажете, отакі?

— Ну, то погляньте!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-57, вул. Петра Нестерова, 4.

Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (873)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. XI. 1971 р. Підписано до друку 18. XI. 1971 р. БФ 28005.
Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

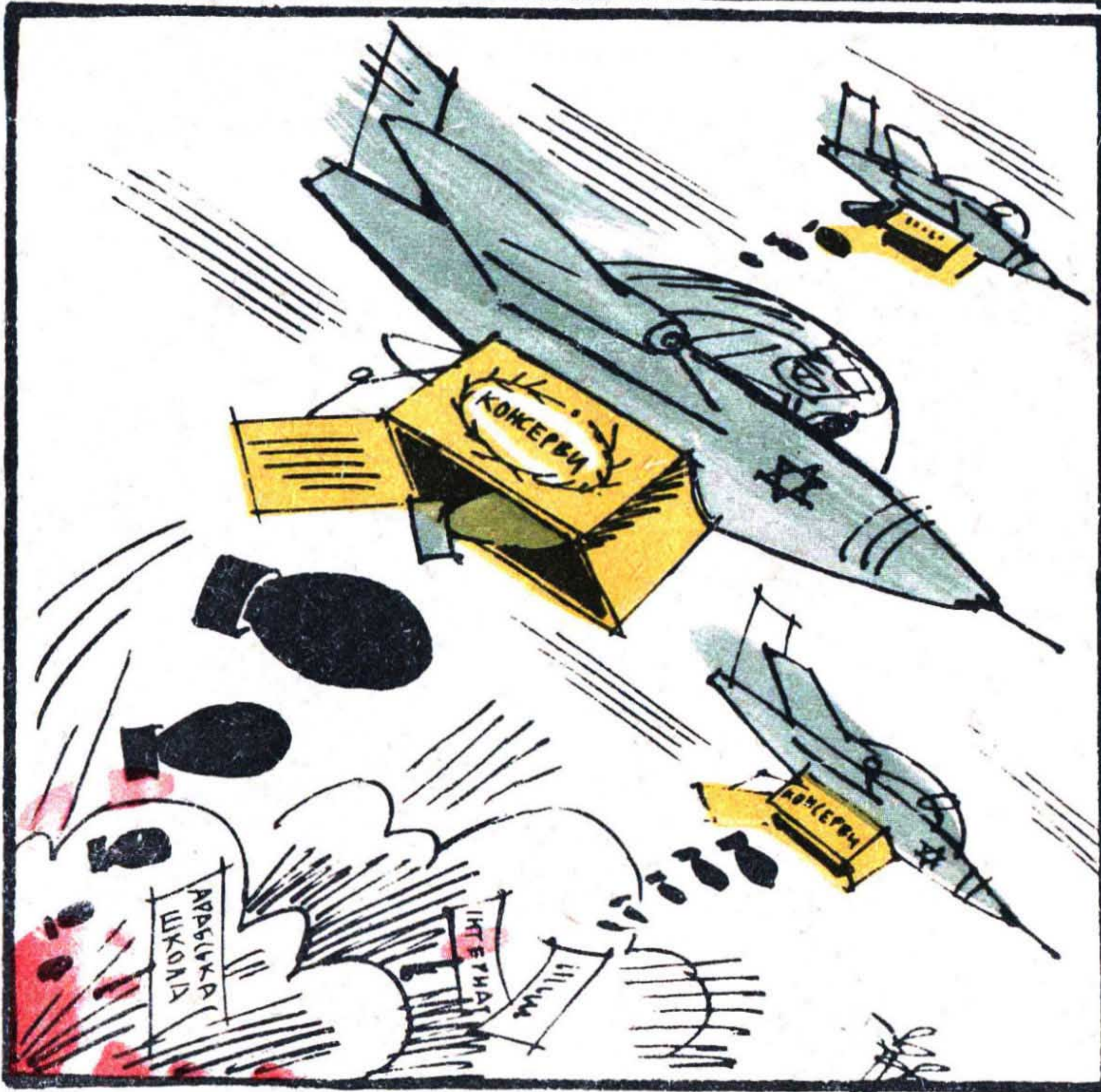
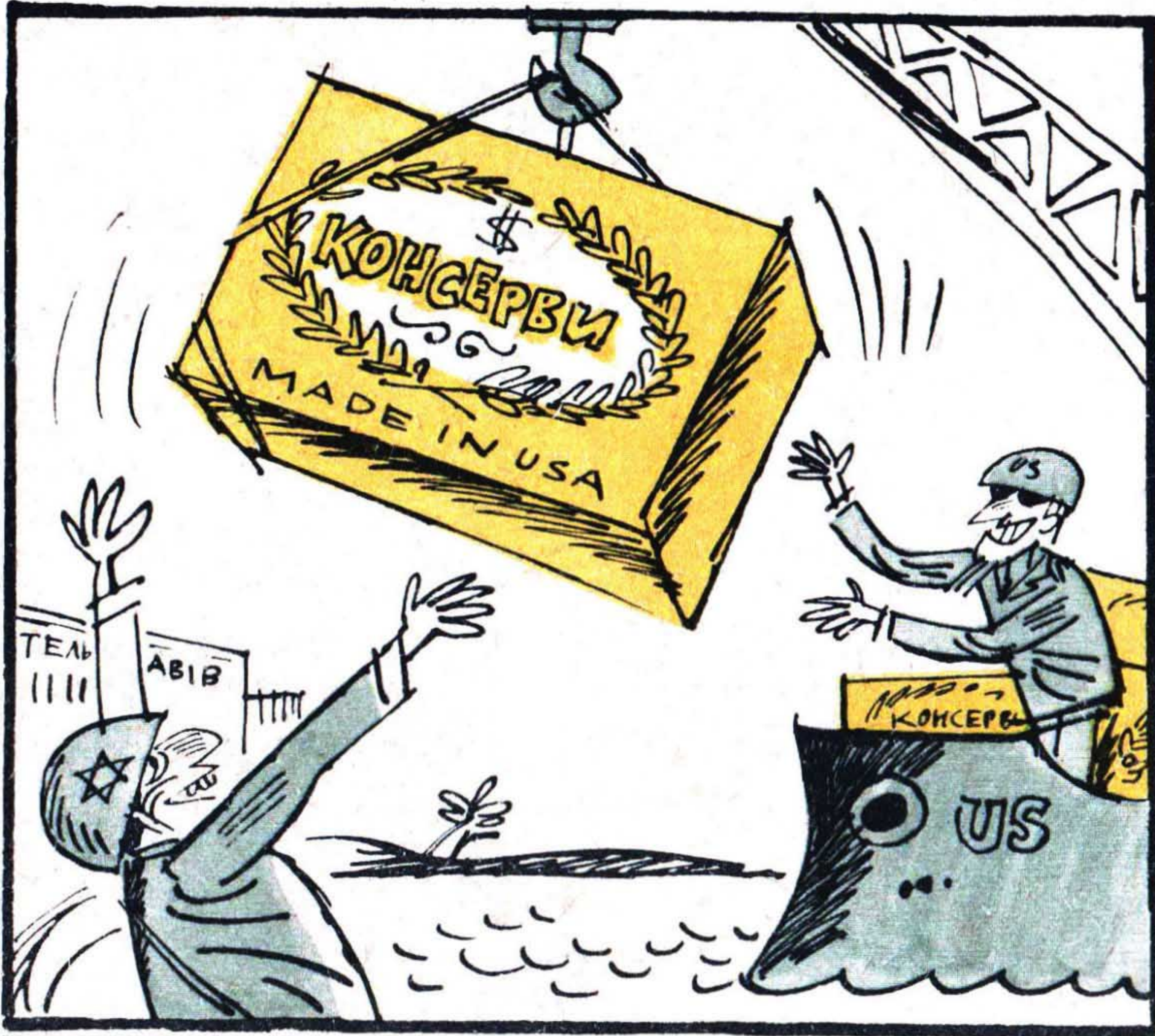
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06252. Тираж 2 460.000 прим.

АМЕРИКАНСЬКІ «ПОДАРУНКИ»...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

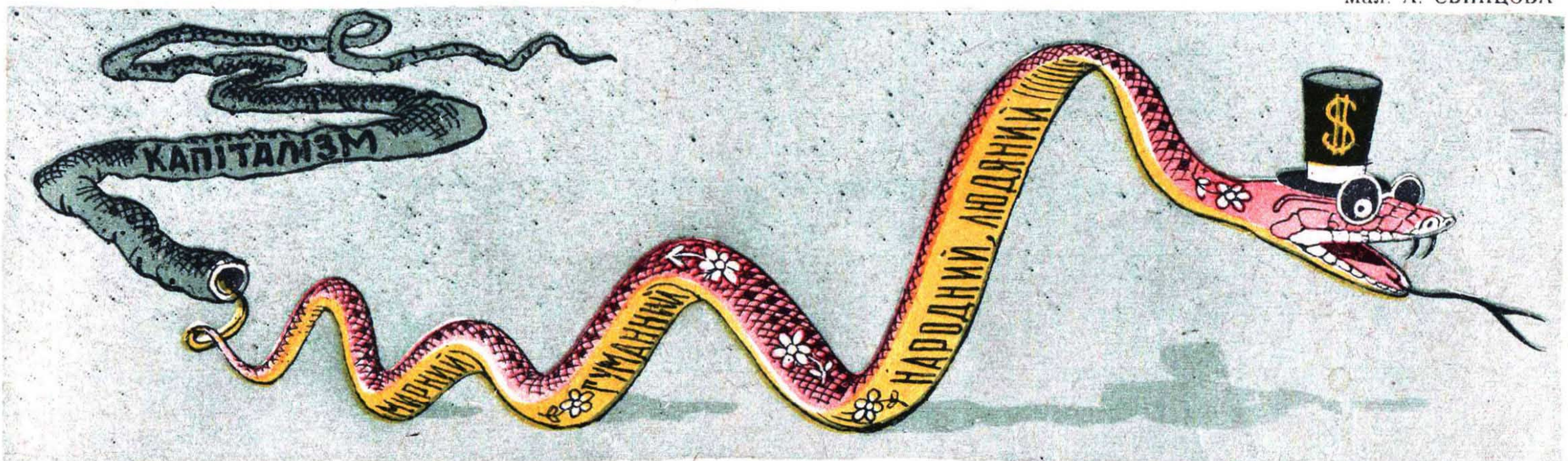

... якими Ізраїль охоче ділиться з арабами.

Прищеплює...

Мал. А. СВИНЦОВА

Мінняє шкіру.